

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ. Ο. Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
Κωνσταντινουπόλεως 174, ΤΚ. 542 49 Χαριλάου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

Ἦτοι:

ΒΟΗΘΗΜΑ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑΣ
ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΥ
ΔΙΑ ΤΟ ΘΕΟΣΥΣΤΑΤΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

ΝΙΨΟΝ ΑΝΟΜΗΜΑΤΑ ΜΗ ΜΟΝΑΝ ΟΨΙΝ

*«. . . . και τοῦτο εἰπὼν
ἐνεφύσησε καὶ λέγει αὐτοῖς
Λάβετε ΠΝΕΥΜΑ ΑΓΙΟΝ ἂν
τινων ἀφήτε τὰς ἁμαρτίας,
ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινων
κρατήτε κεκράτηνται»
(Ἰωάν. Κ', 22 - 23).*

ΕΚΔΟΣΙΣ Δ' ΒΕΛΤΙΩΜΕΝΗ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2007

Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ μετά της Θεοτόκου, τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, τοῦ Προφήτου Δαυιὴλ, τοῦ Πρωτομ. Στεφάνου καὶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, (Συμβολικῆ εἰκὼν τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τοῦ ΘΕΟΥ).

ΑΜΑΡΤΩΛΩΝ ΣΩΤΗΡΙΑ

Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ ΛΕΧΕΤΑΙ ΤΗΝ ΜΕΤΑΝΟΙΑΝ ΤΩΝ ΑΜΑΡΤΩΛΩΝ

«ΟΥΤΩ, ΛΕΓΩ ΥΜΙΝ, ΧΑΡΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΝ ΟΥΡΑΝΩ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ
ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΠΙ ΕΝΙ ΑΜΑΡΤΩΛΩ ΜΕΤΑΝΟΟΥΝΤΙ» (Λουκ. ΙΕ' 9-10).

Τοιχογραφία τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς Ἰβήρων Ἁγίου Ὁρους, εἰκονίζουσα συμβολικῶς τό ὅλον Μυστήριον τῆς Ἱεράς Ἐξομολογήσεως, ἤτοι : Τήν προσέλευσιν τοῦ ἐξομολογουμένου βοηθουμένου ὑπό τοῦ Ἀγγέλου καί τήν Ἐξομολόγησίν του εἰς τόν Πνευματικόν, τήν ὁποίαν οἱ Ἄγγελοι μεταφέρουν εἰς τήν Ἁγίαν Τριάδα, ὅπου λαμβάνει τήν Συγχώρησιν, ἐνῶ ἄλλοι Ἄγγελοι ἔχουν ἐτοιμάσει στέφανον διά τόν ἐξομολογούμενον.

2 Η ΕΚ ΤΑΦΟΥ ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΚΥΡΙΕ
ΙΗΣΟΥ
ΧΡΙΣΤΕ
Ο ΘΕΟΣ
ΗΜΩΝ,
ΑΝΑΣΤΗ-
ΣΟΝ ΜΕ
ΑΠΟ ΤΑ
ΠΑΘΗ
ΜΟΥ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΝΤΥΠΟΥ :

ΤΙΤΛΟΣ: « ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ »

**ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ Γ.Ο.Χ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ (ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ)**

**ΕΚΔΟΤΗΣ: ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ Γ.Ο.Χ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
Κων/πόλεως 174, Τ.Κ. 542 49, Χαριλάου, Θεσσαλονίκη.**

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΕΚΔΟΣΙΣ Δ' ΒΕΛΤΙΩΜΕΝΗ 25 - 12 - 2007

© : ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ Γ.Ο.Χ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

«Όποιος δέν πηγαίνει εις τόν έξομολόγον διά νά έξομολογηθῆ ὅπωςδήποτε θά ὀδηγηθῆ συντόμως εις τόν ψυχίατρον, εις τόν νευρολόγον καί τά ψυχοφάρμακα».

Μέ τήν Χάριν τοῦ **ΘΕΟΥ** προβαίνομεν εις τήν Δ' Ἐκδοσιν τοῦ **Βοηθήματος Ἐξομολογήσεως ἤ Πνευματικοῦ Ὁδηγοῦ** διά τούς Ἐξομολογουμένους.

Ἐπειδή πολλοί Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί μᾶς ζητοῦν τό βοήθημα αὐτό διά τόν ἑαυτόν τους, ἀλλά καί διά νά βοηθήσουν καί ἄλλους οἱ ὅποιοι ἐπιθυμοῦν τήν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς των, καί ἐξαντληθείσης ἤδη τῆς Γ' (τρίτης) Ἐκδόσεως, εὐχαρίστως προβαίνομεν εις τήν παροῦσαν Δ' (τετάρτην) ἐκλαϊκευμένην ἔκδοσιν μέ τήν ἐλπίδαν ὅτι προσφέρομεν ψυχικήν βοήθειαν εις τά πνευματικά τέκνα τῆς **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ** ἀλλά καί εις κάθε ἐνδιαφερόμενον διά τήν σωτηρίαν τῆς ἀθανάτου ψυχῆς του.

Ἡ Ἐξομολόγησις, ἢ ἄλλως τό Ἱερόν Μυστήριον τῆς Μετανοίας καί Ἐξομολογήσεως, ὡς **ΘΕΟΣΥΣΤΑΤΟΝ** ὑπό τοῦ ἰδίου τοῦ **ΘΕΟΥ** καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συσταθέν καί δοθέν εις τούς Ἁγίους Αὐτοῦ Μαθητάς καί Ἀποστόλους καί δι' αὐτῶν καί εις ἡμᾶς, λειτουργεῖ πρὸς Ἀγιασμόν καί ἐξαγνισμόν καί θεραπείαν τῶν Ἀθανάτων ψυχῶν μας. Εἶναι τό ἄλλον Βάπτισμα ἢ Λουτρόν Σωτηρίας, ὅπως τό χαρακτηρίζουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες.

Ἡ Ἐξομολόγησις εἶναι ἔμφυτος ψυχική ἀνάγκη, ὑπό τοῦ Δημιουργοῦ **ΘΕΟΥ** ἡμῶν δοθεῖσα καί φυτευθεῖσα εις τήν ψυχήν κάθε ἀνθρώπου. Τοῦτο διαπιστοῦται ἀπό τήν ζωὴν μας καί ἀπό τήν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἡ Ἐξομολόγησις εἶναι ἔμφυτος καί φυσική μας ἀνάγκη. Λειτουργεῖ ἀπό μόνη της, θέλομεν δέν θέλομεν, ἀφοῦ καί τά μεγαλύτερα μυστικά τῆς ζωῆς μας κάποια στιγμή τά ἐκμυστηρευόμεθα εις ἔμπιστα, συγγενικά ἢ φιλικά μας πρόσωπα, ἀκόμη καί εις τούς ἰατρούς μας, ἢ νευροψυχιάτρος, ἢ εις τούς δικηγόρους μας ὅταν παραστῆ ἀνάγκη.

Διατί λοιπόν νά μήν τά έξομολογηθῶμεν εις τόν **ΘΕΟΝ** διά μέσου τοῦ Πνευματικοῦ μας Πατρός, ὅπως εἶναι καί ἡ **Ἐντολή τοῦ ΘΕΟΥ**, διά νά συγχωρηθῶμεν, νά λάβωμεν τήν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν μας καί νά εὐρωμεν Σωτηρίαν ἐν ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως;

Πολλοί άνθρωποι εκμυστηρεύονται ή εξομολογούνται, ή διαδίδουν τά της ζωής των εις άλλους ανθρώπους ή και δημοσίως, αλλά δέν δέχονται νά μεταβούν έν μετανοία εις τόν Πνευματικόν της Ἐκκλησίας νά τά εξομολογηθοῦν, διότι ή έντρέπονται ή δέν πιστεύουν εις τό Μυστήριον της Ἐξομολογήσεως ή εἶναι ἄθεοι, ὑλισταί καί ἔχουν παραδώσει τήν ψυχήν των εις τόν Διάβολον.

Τά πιστά καί Ὁρθόδοξα μέλη τοῦ Σώματος της Ἐκκλησίας τοῦ ΚΥΡΙΟΥ καί ΘΕΟΥ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔχοντας Πίστιν, Συνείδησιν, Ἀγάπην καί Φόβον ΘΕΟΥ προστρέχουν εις τήν Ἐκκλησίαν ὑπακούοντας εις τήν Ἐντολήν τοῦ ΘΕΟΥ καί ὄχι εις τά συνθήματα καί τίς ψευτοθεωρίες τῶν Ἀθέων, τῶν Ὑλιστῶν καί έν τέλει Σαρκολατρῶν.

Γενικῶς περί της ζωής μας πρέπει νά γνωρίζωμεν ὅτι:
Ἡ ΑΜΑΡΤΙΑ, εἶναι ὁ ψυχικός **Θάνατος**, ἥτοι ὁ χωρισμός μας ἀπό τόν ΘΕΟΝ. Αὐτός εἶναι ὁ χειρότερος **Θάνατος**.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ τοῦ σώματος δέν εἶναι θάνατος μέ τήν έννοιαν της ὀριστικῆς ἐξαφανίσεως, ἀλλά ΓΕΝΝΗΣΙΣ ἢ Μετάβασις εις τήν ἄλλην Ζωήν. Διότι ὁ ἄνθρωπος μετά θάνατον ζεῖ Αἰωνίως εἴτε εις τήν ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ τῶν Οὐρανῶν, εἴτε εις τήν Αἰωνίαν Κόλασιν.

Ἡ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ της **ΨΥΧΗΣ**, εἶναι ἡ Κατά Χάριν Ἐνωσις αὐτῆς μετά τοῦ ΘΕΟΥ. Ὅπως ἓνα σῶμα χωρισμένο ἀπό τήν ψυχήν εἶναι νεκρόν καί ὅταν ἐπιστρέψη ἡ ψυχή καί ένωθῆ μέ τό σῶμα πάλι ζωντανεύη, οὕτω καί ἡ ψυχή ὅταν χωρισθῆ ἀπό τόν ΘΕΟΝ καθίσταται νεκρά καί ὅταν ένωθῆ μετά τοῦ ΘΕΟΥ ἀνίσταται καί λαμβάνει ζωήν. Δι' αὐτό ὁ Χριστός εἶπε εις ἓνα μαθητήν του ὅταν αὐτός ἐζήτησε νά τοῦ ἐπιτρέψη νά θάψη τόν πατέρα του: **« Ἀκολούθει μοι καί ἄφες τούς νεκρούς θάψαι τούς ἑαυτῶν νεκρούς »** (Ματθ. Η' 22).

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλασμένος μέ ἐλευθέραν βούλησιν, ἐάν μέν θέλῃ νά πιστεύσῃ καί νά τηρήσῃ τήν έντολήν τοῦ ΘΕΟΥ, ἐάν δέ δέν θέλῃ, πάλι ἐλεύθερος εἶναι νά μήν πιστεύσῃ καί νά μήν τηρήσῃ τήν έντολήν τοῦ ΘΕΟΥ ΤΟΥ.

Ὅσο δικαίωμα ἔχουν οἱ ἄθεοι, οἱ ὑλισταί, οἱ σαρκολάτραι, οἱ εἰδωλολάτραι, οἱ αἰρετικοί οἱ ἀλλόθρησκοι, οἱ Μασσῶνοι νά μήν πειθαρχοῦν εις τόν ΘΕΟΝ, ἄλλο τόσο δικαίωμα ἔχουν τά πιστά καί Ὁρθόδοξα μέλη τοῦ Σώματος της ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τοῦ

ΧΡΙΣΤΟΥ νά πιστεύουν, νά Τόν λατρεύουν, νά πειθαρχοῦν εἰς **ΑΥΤΟΝ** καί νά ζοῦν σύμφωνα μέ τόν **Νόμον Του**.

Καί ὅπως οἱ ἄθεοι καί οἱ ὕλισται ἔχουν δικαίωμα νά οικοδομοῦν τό ἰδικόν των κτίριον καί ἐκεῖ νά πράττουν τά τῆς ἀθεΐας των καί τοῦ ὕλισμοῦ των, ἔτσι καί οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί ἔχομεν Ἱερούς Ναούς καί λατρευόμεν τόν Ἀληθινόν Τριαδικόν **ΘΕΟΝ** ἡμῶν. Ὅσάκις δέ, θελήσουν οἱ ἄθεοι ἢ οἱ Αἰρετικοί νά κάνουν διάλογον, ὀφείλουν νά δηλώνουν πρωτίστως ὅτι δέν ἀνήκουν καί δέν πιστεύουν εἰς τήν **Ἐκκλησίαν τοῦ ΘΕΟΥ** καί ὅτι δέν εἶναι Χριστιανοί, ἢ νά δηλώνουν εἰς τί θεόν πιστεύουν καί εἰς ποίαν θρησκείαν ἀνήκουν. Καί τοῦτο διότι ἐάν δέν ἔχουν δηλώσει ὅτι εἶναι Αἰρετικοί, π.χ. Παπικοί, Προτεστάνται, ἄθεοι, Μασσαῶνοι, Εἰδωλόλατραι, Βουδδισταί, μουσουλμάνοι, σατανισταί κ.λπ. δίδουν τήν ἐντύπωσιν ὅτι ὁμιλοῦν καί διαλέγονται ὡς Χριστιανοί Ὀρθόδοξοι.

Ἐλπίζοντες ὅτι προσφέρομεν μικρόν βοήθημα διά τούς εὐλαβεῖς Χριστιανούς, διά τήν ψυχικήν των ὠφέλειαν, ἐπαναδημοσιεύομεν βελτιωμένον τόν παρόντα « Πνευματικόν Ὁδηγόν Ἐξομολογήσεως », πιστεύοντες ὅτι, μέ τήν Χάριν τοῦ Θεοῦ, εἶναι δυνατόν νά βοηθηθῇ ἔστω καί μία ψυχή διά τήν ὁποίαν δέν εἶναι ἀντάξιος ὅλος ὁ κόσμος, ὅπως μᾶς εἶπεν ὁ **ΚΥΡΙΟΣ** ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός:

« Τί γάρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐάν κερδίσῃ τόν κόσμον ὅλον, καί ζημιωθῇ τήν ψυχήν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; » (Μάρκ. Η', 36 - 37 καί Ματθ. ΙΣΤ', 26).

Ἐν Θεσσαλονίκη 25 - 12 - 2007

Μετ' ἀπέριων Εὐχῶν

† **Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ**
(ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ Γ΄ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Ἐξαντληθείσης καί τῆς Β΄ Ἐκδόσεως, Αὐγουστος 2003, προβαίνομεν εἰς τήν Γ΄ Ἐκδοσιν, ἐπειδή πολλοί Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί μᾶς ζητοῦν τό βοήθημα αὐτό, διά τήν προετοιμασίαν των πρό τῆς ἐξομολογήσεως, διά τήν κατήχησιν τῶν τέκνων των, ἀκόμη καί διά γνωστούς των τούς ὁποίους θέλουν νά βοηθήσουν ὥστε νά πλησιάσουν εἰς τό Ἱερόν καί Θεοσύστατον Μυστήριον τῆς Ἐξομολογήσεως.

Ἡ Ἱερά Ἐξομολόγησις εἶναι ἓνα ἀπό τά (7) ΕΠΤΑ ΘΕΟΣΥΣΤΑΤΑ καί ΙΕΡΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, τό ὅποῖον δύναται νά ὀνομασθῇ καί Μυστήριον ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ ΚΑΙ ΛΟΥΤΡΟΝ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ. Ἱεραρχικῶς δυνάμεθα νά τό κατατάξωμεν μεταξύ τῶν Μυστηρίων εἰς τήν (4^ῃ) σειράν.

Τό χαρακτηρίζομεν ΘΕΟΣΥΣΤΑΤΟΝ, διότι Αὐτός ὁ ΘΕΟΣ, ὁ ΚΥΡΙΟΣ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός τό παρέδωκεν εἰς τούς Ἁγίους του Ἀποστόλους ἀμέσως μετά τήν ἐκ τοῦ Τάφου τριήμερον Ἀνάστασίν Του: *«...καί τοῦτο εἰπὼν ἐνεφύσησε καί λέγει αὐτοῖς· λάβετε ΠΝΕΥΜΑ ΑΓΙΟΝ· ἂν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται»*. (Ἰωάν. Κ΄ 22 - 23), καί *« ὅσα ἐάν δῆσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ, καί ὅσα ἐάν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ »* (Ματθ. ΙΗ΄, 18).

Βλέπομεν σήμερον ὅτι ἡ ψυχική ἐξαθλίωσις τῶν Ἀθέων λαῶν τούς ὀδηγεῖ νά ἔχουν τόν προσωπικόν τους ψυχίατρον καί αὐτή ἡ μόδα μαζί μέ ὅλας τὰς ἄλλας πρωτογόνους, εἰσέρχεται καί εἰς τήν δύστυχον Ἑλλάδα. Πολλοί λοιπόν ἀπό τούς συμπατριῶτες μας ἐφ’ ὅσον δέν πιστεύουν εἰς τόν Χριστόν καί δέν προστρέχουν εἰς τόν Πνευματικόν, τρέχουν εἰς τούς Νευρολόγους καί τούς Ψυχιάτρους καί τά ψυχοφάρμακα. Τά ψυχιατρεῖα θά ἀδειαζαν, ἐάν οἱ ἄρρωστοι ὠδηγοῦντο εἰς τήν Ἐξομολόγησιν μέ πί-

στιν, ειλικρινή συντριβή καρδιάς και ἀληθῆ μετάνοιαν.

Εὐχόμεθα εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς νά μὴν δέχωνται τὴν μόδα τῶν ἀθέων, νά ἔχουν δηλαδὴ τὸν προσωπικὸν τοὺς ψυχίατρον καὶ νευρολόγον καὶ τὰ ψυχοφάρμακα, ἀλλὰ νά προστρέχουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ΘΕΟΥ καὶ ἐκεῖ διὰ τοῦ Λουτροῦ τῆς Μετανοίας καὶ Ἐξομολογήσεως νά θεραπεύουν τὸν ψυχικὸν τοὺς κόσμον, διότι ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό Πανδοχεῖον, τό Ἱατρεῖον καὶ τό Θεραπευτήριον τοῦ Χριστοῦ. Τό εὐχόμεθα εἰς τὸν ΧΡΙΣΤΟΝ ΤΟΝ ΜΟΝΟΝ ΑΛΗΘΙΝΟΝ ΘΕΟΝ τὸν μόνον ΙΑΤΡΟΝ ψυχῶν καὶ σωμάτων.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ 15 - 8 - 2007

Μετ' Εὐχῶν

Γ. Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος

† Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἡ στιγμή τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως, ἡ ὁποία πρέπει νά γίνεται μέ πλήρη συναίσθησιν, ἐπίγνωσιν, συντριβὴν καρδιάς, ειλικρινὴ καὶ ὀριστικὴ μετάνοιαν, διὰ νά λάβῃ τὴν συγχώρησιν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ τῆς συγχωρητικῆς εὐχῆς τοῦ Πνευματικοῦ.

Τρεις διαδοχικοί σκηναί από την Έξομολόγησιν.

1) Ὁ Ἄγγελος ὁδηγεῖ τόν μετανοοῦντα εἰς τόν Πνευματικόν. 2) Ὁ μετανοῶν ἐξομολογεῖται καί 3) Κατά τήν Ἱεράν Ἐξομολόγησιν βγαίνουν αἱ ἁμαρτίαι του ὡς ὄφεις ἀπό τό στόμα του. **Ἄνω:** Ἡ Ἁγία Τριάς, ὁ Θεός δέχεται τήν εἰλικρινή Μετάνοιαν καί παρέχει τήν συγχώρησιν. **Κάτω:** Μέρος τῆς κολάσεως.

Π Ρ Ο Ε Τ Ο Ι Μ Α Σ Ι Α

ΔΙΑ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΘΕΟΣΥΣΤΑΤΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

«**ΝΙΨΟΝ ΔΝΟΜΗΜΑΤΑ ΜΗ ΜΟΝΑΝ ΟΨΙΝ**»⁽¹⁾

(Νά πλύνης τά άμαρτήματά σου καί ὄχι μόνον τήν ὄψιν τοῦ προσώπου σου).

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Πολλοί Ὁρθόδοξοι χριστιανοί, εἴτε διότι δέν γνωρίζουν νά ἐξομολογηθοῦν, εἴτε διότι ἔχουν ξεχάσει τά άμαρτήματά των, εἴτε διότι ἐντρέπονται, παθαίνουν άμηχανίαν κατά τήν ὥραν τῆς ἐξομολογήσεως. Δι' αὐτό πρός βοήθειάν των σημειώνομεν τά κυριότερα παραπτώματα καί άμαρτήματα τά ὅποια πρέπει νά ἔχουν ὑπ' ὄψιν των καί τά ὅποια πρέπει νά ἀποστρέφονται.

Ἄφοῦ μελετήσουν τό παρόν **μικρό βοήθημα** καί ἐνθυμηθοῦν τά ἰδικά των παραπτώματα καί άμαρτήματα, νά τά γράφουν εἰς πρόχειρον σημείωμα καί νά εἶναι ἔτοιμοι νά τά εἰποῦν κατά τήν ὥραν τῆς ἐξομολογήσεως, μέ φόβον Θεοῦ καί μέ εἰλικρινῆ πρόθεσιν καί ὀριστικῆν ἀπόφασιν μετανοίας, ὅτι δηλαδή δέν πρόκειται νά τά ἐπαναλάβουν.

Τό παρόν βοήθημα, τό ὅποιον παρουσιάζεται εἰς ἀπλήν γλῶσσαν διά νά γίνεται εὐκολώτερον κατανοητόν, δέν καλύπτει μίαν πλήρη γενικήν ἐξομολόγησιν, ἀλλά τά βασικώτερα καί κυριώτερα σημεία ἐνός αὐτοελέγχου.

Πρός κάλυψιν μιᾶς γενικῆς ἐξομολογήσεως ἡ ὁποία θά συμπεριλαμβάνη ὀλόκληρον σχεδόν τήν ζωήν τοῦ ἀνθρώπου ἐλπίζομεν νά συνταχθῆ εἰς τό ἄμεσον μέλλον ἕνα ἀρτιώτερον βοήθημα.

(1)

Πρόκειται διά τήν μεγαλυτέραν καρκινοειδῆ πρότασιν, ἡ ὁποία διαβάζεται ἀπό τήν ἀρχήν καί ἀπό τό τέλος μέ τήν αὐτήν ἔννοιαν καί ἔχει τήν ἰδίαν ὀρθογραφίαν. Αὐτή ἐπεγράφετο ὑπό τῶν Βυζαντινῶν εἰς κρίνας, (βρύσες) καί εἶχεν διδακτικόν σκοπόν.

Πρέπει νά γνωρίζωμεν ὅτι ἡ ἔγκαιρος ἐνημέρωσις τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ ἀπό μικρᾶς ἡλικίας, περί τοῦ ποῖαι καί πόσαι εἶναι αἱ διάφορα ἁμαρτίαι ἔχει ἀποδεχθῆ ὅτι τόν βοηθᾷ εἰς τὸ νά συγκρατεῖται καί νά μὴν περιπίπτῃ εἰς μικρά ἢ μεγάλα καὶ **Θανάσιμα Ἅμαρτήματα**, διὰ τὰ ὁποῖα θά ἐνοχοποιηῆ ὄχι μόνον τόν ἐαυτόν του ἀλλὰ καί ἐκείνους ὅπου ἔπρεπε νά τόν εἶχον κατηχήσει καί ἐνημερώσει ἀπό μικρᾶς ἡλικίας.

Ἅμαρτία, ὅπως γνωρίζωμεν, εἶναι ἡ ἀντίθετος καί ἐγωῖστικὴ διάθεσις τοῦ ἀνθρώπου, μικρὴ ἢ μεγάλη, πρὸς τὸ **Θέλημα τῆν ἐντολὴν καί τὸν Νόμον** τοῦ **ΘΕΟΥ** καί ἡ ἀρνητικὴ ἀπόφασίς του νά πειθαρχίση εἰς **ΑΥΤΟΝ**.

Βεβαίως μία σωστὴ κατήχησις καί ἐνημέρωσις ἀπό μικρὰν ἡλικίαν δύναται νά ἀποτρέψῃ κάθε πιστόν χριστιανόν ἀπὸ τὸ ἐλάχιστον ἕως καί τὸ σύνολον τῶν ἁμαρτημάτων, ἀναλόγως καί ἄλλων βασικῶν προϋποθέσεων, ὅπως: τῆς Χριστιανικῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, τῆς σχολικῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας, τῆς κοινωνικῆς ἐπιρροῆς, τῆς ἀτομικῆς μορφώσεως, τῆς προσωπικῆς ἀντιλήψεως καί ἐσωτερικῆς διαθέσεως κ.τ.λ.

Ἐπίσης πρέπει νά γνωρίζωμεν ὅτι ἡ Ἱερά Ἐξομολόγησις γίνεται ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ καί ὄχι ὅπως κάνουν ὀρισμένοι Αἰρετικοὶ καί ἐξομολογοῦνται ἐμπρὸς εἰς τίς εἰκόνες. Τελευταία ἐξέλιξις τῆς ἐξομολογήσεως τῶν Παπικῶν, εἶναι νά ἐξομολογοῦνται εἰς εἰδικόν μαγνητόφωνο τὸ ὁποῖον τοὺς ἀπαντᾷ προγραμματισμένα εἰς τίς ἐρωτήσεις τους!!!

Μέ πίστιν, ἐλπίδαν καί προσευχὴν εἰς τόν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν, τόν **ΘΕΟΝ** καί **ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΝ** τῶν Ἀπάντων καί **ΠΟΙΗΤΗΝ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ**, συντάσσομεν τίς γραμμές αὐτές, ἵνα μέ τὴν χάριν καί ἐπιφοίτησιν τοῦ **Παναγίου Πνεύματος** φωτίζωνται καί καθοδηγοῦνται τὰ ὀρθόδοξα καί πιστὰ τέκνα τῆς **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** καί προφυλάσσωνται ἀπὸ τίς διάφορες παραβάσεις καί ἁμαρτίες, οἱ ὁποῖες γίνονται αἰτία χωρισμοῦ τῶν ἀπὸ τόν Θεόν. Οὕτω προφυλασσόμενα, παραμένουν εἰς ὑγιᾶ πνευματικὴν κατάστασιν, ἐνωμένα καί ἐνσωματωμένα εἰς τὸ **Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ΘΕΟΥ** καί εἰς τόν κόσμον τοῦτον καί εἰς τόν μέλλοντα, εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν. Ἐπιτυγχάνεται οὕτω ὁ μοναδικὸς Σκοπὸς τῆς ὑπάρξεως καί Δημιουργίας μας, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ Σωτηρία τῆς Ἀθανάτου ψυχῆς μας.

Ἀμήν, Γένοιτο.

ΒΟΗΘΗΜΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΓΡΑΦΗΝ ΤΩΝ ΑΜΑΡΤΙΩΝ ΠΡΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

Όταν πρόκειται νά εξομολογηθῶ τίς ἁμαρτίες μου καί πρίν μεταβῶ εἰς τόν Πνευματικόν καί ἐξομολόγον μου προετοιμάζομαι. Ἀποσύρομαι δηλαδή μόνος μου διά νά προσευχηθῶ, νά συγκεντρωθῶ καί νά ἐνθυμηθῶ τί πρέπει νά εξομολογηθῶ.

Ἄνατρέχω εἰς τό παρελθόν μου, πρόσφατον ἢ παλαιότερον, καί κάμνοντας μία σύντομον ἀναδρομή διερευνῶ τήν ζωήν μου. Πότε ἐξομολογήθηκα τελευταία φορά; Πόσες καί ποιες ἁμαρτίες ἔχω διαπράξει μέχρι σήμερον ἀπό τήν τελευταίαν μου Ἐξομολόγησιν; Προσπαθῶ νά ἐνθυμηθῶ ὅσες περισσότερες ἁμαρτίες μπορέσω καί νά μετανοήσω εἰλικρινῶς δι' ὅσες ἔχω κάνει. Ἀρχίζω κατόπιν νά τίς καταγράψω μέ ἀκρίβειαν ἀναλαμβάνων τήν προσωπικήν μου εὐθύνην διά τίς πράξεις μου καί δέν τήν μεταβιβάζω εἰς ἄλλους. Θά ἦτο λίαν ὠφέλιμον κατά τήν στιγμὴν αὐτήν νά κατανυγῶ καί νά τρέξουν καί μερικά δάκρυα ἀπό τά μάτια μου.

Μέ πλήρη λοιπόν συναίσθησιν καί συνείδησιν τῶν πράξεών μου ἀναλαμβάνω τήν εὐθύνην τῶν ἁμαρτιῶν μου χωρίς νά τήν μεταθέτω ὡς προεῖπον εἰς ἄλλους, διότι τότε ἐπιβαρύνομαι περισσότερο ἔναντι τοῦ Θεοῦ, ἐπειδή αὐτό σημαίνει ὅτι δέν ἐξομολογοῦμαι ἐγώ ἀλλά « ἐξομολογῶ » ἄλλους ἢ καί ἐπιφορτίζω τίς ἁμαρτωλές πράξεις μου εἰς ἄλλους. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ ἐξομολόγησις εἶναι ΚΑΤΑΚΡΙΣΙΣ καί τελειώνοντας ὄχι μόνον δέν ἔχω ἐξομολογηθῆ, ἀλλά ἔχω ἐπιφορτισθῆ διά τῆς κατακρίσεως ὁ ἴδιος καί τά ἁμαρτήματα τά ὅποια ἐπιφόρτησα εἰς τούς ἄλλους.

Ὁ Θεός εἰς τήν Ἁγίαν Γραφήν μᾶς λέγει :

« Λέγε σύ τάς ἀνομίας σου πρῶτος, ἵνα δικαιωθῆς »
(Ἦσ. ΜΓ', 26).

« Μακάριοι ὧν ἀφέθησαν αἱ ἀνομίαι καί ὧν ἐπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι » (Ψαλμ. ΛΑ', 1).

Δι' αὐτό παρακαλῶ τόν Θεόν νά μέ βοηθήσῃ νά συναίσθανθῶ τίς παραβάσεις καί τίς ἁμαρτίες μου ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ

καί τῶν συνανθρώπων μου καί ἐν συνεχείᾳ ἀρχίζω νά τίς καταγράψω ἀναλαμβάνων ἀπολύτως τήν εὐθύνην τῶν πράξεών μου, διά νά λάβω τήν συγχώρησιν δι' αὐτάς ἀπό τόν ΘΕΟΝ.

Ἡ καταγραφή τῶν προσωπικῶν μου ἁμαρτιῶν ἀποτελεῖ σημαντικό μέρος τῆς προετοιμασίας μου διά τήν ἐξομολόγησιν, διότι μέ βοηθᾷ :

Πρῶτον : Καταγράφοντας τίς ἁμαρτίες μου, οἱ ὁποῖες ὀπωσδήποτε εἶναι ἀρκετές, δέν τίς ξεχνῶ καί μέ αὐτόν τόν τρόπον δέν μοῦ «ξεφεύγει» καμμία. Διότι μετά θάνατον, ὅταν ἡ ψυχή μου περνᾷ τά ἐναέρια τελώνια, οἱ δαίμονες θά μοῦ παρουσιάσουν ὅσες ἁμαρτίες μου δέν ἔχω ἐξομολογηθῆ - ἔστω καί μία - καί ἐν ὄρα Κρίσεως θά δώσω δι' αὐτό ἀπολογία.

Δεύτερον : Συνειδητοποιῶ ποιες ἀπό τίς πράξεις τῆς ζωῆς μου εἶναι ἁμαρτίες καί ποιες ὄχι. Ποῖες εἶναι δηλαδή ἀντίθετες πρὸς τό **θέλημα, τήν ἐντολή καί τόν Νόμον τοῦ Θεοῦ**.

Ἀποκτῶ δηλαδή ἐπίγνωσιν καί συνείδησιν τῶν πράξεων τῆς ζωῆς μου τίς ὁποῖες ἀντιμετωπίζω μέ ὑπευθυνότητα ὡς ὄριμος προσωπικότης ἀναλαμβάνων τήν εὐθύνην αὐτῶν καί οὕτως ἔχω τήν δυνατότητα νά γνωρίζω καί νά κρίνω ποιες εἶναι ἀρετές καί ποιες κακίες.

Τρίτον : Συνειδητοποιῶ κατά πόσον εἶμαι ἔνοχος ἐνώπιον τοῦ ΘΕΟΥ διά τίς ἁμαρτωλές πράξεις μου καί ἔτσι ταπεινώνομαι καί μειώνεται ὁ **ΕΓΩΙΣΜΟΣ** μου, ὁ ὁποῖος εἶναι **ΘΑΝΑΣΙΜΟΝ ΑΜΑΡΤΗΜΑ** καί γίνεται αἰτία διά τίς ἁμαρτίες μου, καί **δέν κατακρίνω** τόν ἀδελφόν μου διά μικρότερα λάθη του.

Τέτατον : Μαθαίνω νά ἀναλαμβάνω τήν εὐθύνην τῶν πράξεών μου καί νά μήν τίς μεταθέτω εἰς ἄλλους, διότι αὐτό εἶναι ἕνα ἐπιπλέον **σοβαρόν ἁμάρτημα**, τό ὁποῖον ὅταν τό πράττω, φεύγοντας ἀπό τόν Πνευματικόν καί ἀπό τήν ἐξομολόγησιν ὄχι μόνον δέν ἔχω ἐξομολογηθῆ, ἀλλά φεύγω ἐπιφορτισμένος καί διά τῆς **Κατακρίσεως καί πολλάκις καΐδιά τῆς Συκοφαντίας**..

Πέμπτον : Τό σημείωμα μέ βοηθᾷ νά τίς ἐνθυμηθῶ ὅταν πρόκειται νά ἐξομολογηθῶ καί μάλιστα κατά τήν στιγμὴν τῆς ἐξομολογήσεως ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ, μοῦ τίς ὑπενθυμίζη καί ἔχω τήν δυνατότητα νά τίς ἀναπτύξω μέ ἄνεσιν καί λεπτομέρεια χωρὶς νά φοβᾶμαι μήπως ξεχάσω κάτι ἀπό αὐτά πού ἔχω διαπράξει, καθὼς ἔργον τοῦ Διαβόλου εἶναι νά δυσκολεύη

τήν μνήμην κατά τήν ἐξομολόγησιν καί ὁ ἐξομολογούμενος νά μήν δύναται νά ἐνθυμηται τίς ἀμαρτωλές πράξεις του.

Πρός ἐνίσχυσιν τῆς θέσεώς μας αὐτῆς, ὅτι πρέπει δηλαδή νά καταγράψωμεν τίς ἀμαρτίες μας, εἶναι σημαντικόν νά ὑπενθυμίσωμεν καί σχετικά περιστατικά ἀπό τήν ζωὴν τῶν Ἁγίων Πατέρων οἱ ὁποῖοι ἐκρατοῦσαν σημειώσεις μέ τίς ἀμαρτίες των, ὅπως γράφεται εἰς τό Γεροντικόν καί εἰς τήν Κλίμακα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτου. Εἰς τά πατερικά κείμενα αὐτά ἀναφέρεται ὅτι οἱ Μοναχοί διά νά εἶναι βέβαιοι ὅτι δέν ἔχουν ξεχάσει καμμία ἀμαρτία, ἔγραφον αὐτές κατά τήν διάρκειαν τῆς ἡμέρας εἰς ἓνα σημειωματάριον καί τό βράδυ τίς ἐξομολογοῦντο μέ πρώτην εὐκαιρίαν εἰς τόν πνευματικόν τους, ὥστε τελειώνοντας ἡμέρα νά εἶναι συγχωρημένοι.

Η ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Ἡ εἰκὼν αὐτῆ δεικνύει ὅτι συμβαίνει κατὰ τήν στιγμήν τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως, ὅπου γίνεται πάλῃ καί ἀγώνας κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Ὁ ἐξομολογούμενος λέγει τίς ἀμαρτίες του, οἱ ὁποῖες ἐξέρχονται ὡς φίδια ἀπό τό στόμα του. Ὁ Ἅγιος Ἄγγελος τοῦ τίς ὑπενθυμίζει ἐνῶ ὁ δαίμονας προσπαθεῖ νά τόν ἀποτρέψη μέ τήν ἐντροπή, τόν φόβο καί τήν διαγραφή ἀπό τήν μνήμην του.

Σταυρωθέντος Σου Χριστέ, ἀνηρέθη ἡ τυρανίς, ἐπατήθη ἡ δύναμις τοῦ ἐχθροῦ, οὔτε γὰρ ἄγγελος, οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλὰ Αὐτός ὁ ΚΥΡΙΟΣ ἔσωσεν ἡμᾶς, Δόξα σοι. (Φορ. εἰκῶν, 14ος αἰών. Βυζαντ. Μουσεῖον, Ἀθηνῶν)

Σκέψεις αναγκαῖες διὰ τὴν καταγραφὴν τῶν προσωπικῶν ἁμαρτημάτων :

Πρὶν ἀπὸ τὴν καταγραφὴν τῶν ἁμαρτιῶν μας, θὰ πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅτι εἶναι ἀναγκαῖον αὐτὲς νὰ ἐξετάζωνται προσεκτικῶς καὶ νὰ περιγράφονται μὲ τίς ἐξῆς ἐπτὰ ἐρωτήσεις :

**Τί; Ποῦ; Πότε; Πῶς; Πόσες φορές; Μόνος ἢ μὲ ἄλλον;
Διατί;**

Ἀηλαδή: 1) Τί ἔπραξα; 2) Ποῦ τό ἔπραξα; 3) Πότε τό ἔπραξα; 4) Πῶς τό ἔπραξα; 5) Πόσες φορές τό ἔπραξα; 6) Μόνος ἢ μὲ ἄλλον τό ἔπραξα; 7) Διατί τό ἔπραξα;

Οἱ ἐρωτήσεις αὐτὲς εἶναι **χημικὲς** ἀναλύσεις τῶν ἁμαρτιῶν μας διὰ νὰ συνειδητοποιήσωμεν τό μέγεθος, τό βάρος καὶ τὴν σοβαρότητα τῆς εὐθύνης μας ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν συνανθρώπων μας.

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν μας ὅλα τὰ ἀνωτέρω, καὶ ἀφοῦ κάνομεν μίαν σύντομον προσευχὴν διὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ ὁ Θεός νὰ μὴν τὰ λησμονήσωμεν, ἀνατρέχομεν εἰς τό παρελθόν καὶ ἀφοῦ ἐνθυμηθῶμεν τί ἔχομεν διαπράξει, ἀρχίζομεν νὰ σημειώνωμεν ἀναγινώσκοντες τὰ κάτωθι βασικά :

Ἡ Καταχώρησις τῶν Κυριωτέρων Προσωπικῶν ἁμαρτημάτων καὶ ἡ Ἐναρξις καταγραφῆς αὐτῶν :

- Πότε ἐξομολογήθηκα τελευταία φορά ;
- Τί Κανόνα μου εἶχε πεῖ νὰ κάνω ὁ πνευματικός μου ; Τόν ἔκανα ἢ ὄχι ;
- Μήπως ἔχω ξεχάσει κάποια ἁμαρτία ἀπὸ παλαιά καὶ δέν τὴν ἔχω ἐξομολογηθῆ ποτέ ;
- Πότε ἐκοινώνησα τῶν Θείων καὶ Ἀχράντων Μυστηρίων ἢ πότε ἔλαβα Μεγάλο Ἄγιασμό τελευταία φορά;
- Μήπως ἔχω χάσει τὴν Ὁρθόδοξον Ὁμολογίαν μου, ἐκκλησιαζόμενος εἰς μὴ ὀρθοδόξους ναοὺς καὶ συμμετέχοντας εἰς διάφορα μυστήρια συγγενῶν καὶ φίλων τὰ ὅποια τελοῦνται ὑπὸ σχισματικῶν καὶ αἰρετικῶν Νεοημερολογιτῶν, ἀπὸ ἐντροπήν ἢ

ἀπό φόβον νά ὁμολογήσω ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία μου δέν μοῦ ἐπιτρέπει νά συμμετέχω εἰς αὐτά καί νά συμπροσεύχωμαι μαζί τους ἢ συνεορτάζοντας μέ κακοδόξους οἱ ὅποιοι δέν ἀνήκουν εἰς τήν Γνησίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἔστω καί ἐάν ἀκόμα λέγονται Παλαιοημερολογῖται ἢ Γ.Ο.Χ. διαφόρων ὁμάδων ἢ παρατάξεων;

1) Τά καθημερινά μου καθήκοντα τά κάνω ;

Τά ἀπαραίτητα καθημερινά καθήκοντα προσευχῆς καθ' ὄλον τό 24ωρον διά κάθε ὀρθόδοξον Χριστιανόν, ἐκτός εἰδικῶν περιπτώσεων, ὅπου διαφορετικά ἔχει ὀρισθῆ ὑπό τοῦ Πνευματικοῦ, εἶναι : α') Τό Μεσονυκτικόν καί ὁ Ὕψος ἕως καί τόν Ἐξάψαλμον, β') ἡ Παράκλησις εἰς τήν Παναγίαν μας, γ') ἡ Θ' Ὕψος καί ὁ Ἑσπερινός, δ') τό Ἀπόδειπνον μετά τῶν Χαριτισμῶν μετά τό βραδυνό φαγητό, ε') μετάνοιες (50), στ') τρία κομποσκοίνια εἰς τόν Χριστόν καί εἰς τήν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ζ') ἀνάγνωσις Ἁγίας Γραφῆς, δηλαδή Εὐαγγέλιον, Ἀπόστολος, Π.Διαθήκη, η') ἀνάγνωσις βίων Ἁγίων ἀπό τούς Συναξαριστάς καί Πατερικά κείμενα ἀπό τήν Πατρολογία.

2) Προσεύχομαι πρό καί μετά τοῦ φαγητοῦ, ἢ τρώγω ὅπως οἱ ἄθεοι καί τά ζῶα ; Ὑψος μάθει τίς καθιερωμένες προσευχές διά τά γεύματα τό μεσημέρι καί βράδυ ;

3) Προσεύχομαι τακτικά ἢ μήπως κάνω ἄκαιρες συζητήσεις, ἐπιδίδομαι εἰς φλυαρίες, ἀργολογίες καί λέγω ἢ συμμετέχω εἰς αἰσχρά καί ἀνήθικα ἀστεῖα ; Ὁ Χριστός μᾶς λέγει ὅτι καί δι' ἕνα ρῆμα ἀργόν θά δώσωμεν λόγον ἐν ὧρα τῆς Κρίσεως : **« πᾶν ῥῆμα ἀργόν ὃ ἐάν λαλήσωσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀποδώσουσι περί αὐτοῦ λόγον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως »** (Ματθ. ΙΒ' 36).

4) Τίς καθιερωμένες νηστεῖες τῆς ἐβδομάδος, (Δευτέρα) Τετάρτη καί Παρασκευή, τίς τηρῶ ἄνευ οἴνου καί ἐλαίου, ἐκτός λόγου ἀσθενείας;

5) Πόσες φορές ἔφαγα ἀρτύσιμα ἀπό λαϊμαργία εἰς περίοδον ἢ ἡμέρας νηστείας καί κατέλυσα τήν νηστείαν ἄνευ ἀναγκαίου λόγου χωρίς συναίσθησιν καί φόβον Θεοῦ ;

6) Τίς τέσσερις (4) μεγάλες νηστεῖες τίς νηστεύω ὅπως εἶναι καθορισμένες ὑπό τῶν Ἁγίων Πατέρων ; 1) πρό τοῦ Πάσχα, 2) πρό τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, 3) πρό τοῦ 15/Αὐγούστου, τῆς Παναγίας καί

4) πρό τῶν Χριστουγέννων. Ἐπίσης τήν 29^η Αὐγούστου εἰς τήν Ἀποτομή τοῦ Τιμίου Προδρόμου, τήν 14^η Σεπτεμβρίου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καί τήν 5^η Ἰανουαρίου τήν Παραμονή Θεοφανείων ;

7) Τήν νηστείαν πού διερχόμεθα (ἐάν ἡ ἐξομολόγησις γίνεται ἐντός καθορισμένης νηστείας) τήν ἔκανα ἤ ὄχι; καί διατί ;

8) Ἐμποδίζω μέ τόν τρόπον μου ἄλλους νά νηστεύσουν, νά ἐκκλησιασθοῦν, νά ἔχουν σχέσεις μέ τήν Ἐκκλησία καί τά Ἱερά Μυστήρια χλευάζων αὐτά καί τούς λειτουργούς Κληρικούς καί Μοναχοῦς, ἐκτελώντας ἔτσι τό ἔργον τοῦ διαβόλου καί γενόμενος καί ὄργανον τοῦ Σατανᾶ ;

9) Ἐκκλησιάζομαι κάθε Κυριακή καί μεγάλη Ἑορτή; Ἡ μήπως δουλεύω μέ τήν θέλησίν μου (καί ἐφ' ὅσον μπορῶ νά τό ἀποφύγω δέν τό κάνω), ἡ πηγαίνω ταξίδια, γιά μπάνια, γιά κυνήγι, ποδόσφαιρο, θέατρο, ἐπισκέψεις ἡ μέ παρέες ψυχοφθόρες κ.τ.λ. ;

10) Μήπως ἔχω ἀρνηθῆ τήν πίστιν μου εἰς τόν ΘΕΟΝ μέ ἄλλον τρόπο δίδοντας τήν ἐντύπωσιν Ἀθέου ;

11) Μήπως δέν κάμνω σωστά τόν Σταυρόν μου ἐντρεπόμενος ὅτι θά μέ κατηγορήσουν οἱ ἄθεοι, οἱ σαρκολάτραι, οἱ αἰρετικοί ἡ οἱ ὑλισταί οἱ ὁποῖοι εἶναι νεκροί ψυχικῶς καί πνευματικῶς διά τόν Θεόν ;

12) Μήπως ἔχω ἀρνηθῆ τήν Ὁρθόδοξον χριστιανικήν μου πίστιν, δηλαδή, ὅταν μέ ἐρώτησαν, ἀρνήθηκα ἀπό ἐντροπήν ἡ ὀλιγοπιστίαν νά ὁμολογήσω ὅτι εἶμαι Γνήσιος Ὁρθόδοξος Χριστιανός καί ὅτι ἀκολουθῶ τό παλαιόν ἡμερολόγιον; Μήπως δέχομαι εὐχές καί «Χρόνια Πολλά» διά τήν ἑορτήν μου ὅταν τήν ἑορτάζουν οἱ νεοημερολογίται; Εἰς τήν περίπτωσιν αὐτήν, μήπως προσφέρω καί γλυκά ὡς κέρασμα εἰς τό σχολεῖον, εἰς τήν ἐργασίαν μου, εἰς τούς φίλους καί εἰς τούς γείτονας προφασιζόμενος, « Ἄφησέ τους τώρα πού νά τούς ἐξηγῶ ὅτι ἀκολουθῶ τό παλαιόν Ἑμερολόγιον » κ.τ.λ.; **Αὐτό ἰσοδυναμεῖ μέ ἄρνησιν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καί Ὁμολογίας μου.**

13) Μήπως ἔχω λογισμούς ἀπιστίας πρός τόν Θεόν καί πρός τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν μας καί δέν πιστεύω εἰς τά Ἁγία Μυστήριά μας καί τά περιπαίζω; Αὐτό σημαίνει ὅτι εἶμαι ἄρρωστο μέλος καί κάποια στιγμή θά μέ ἀποβάλλῃ ἀπό τό Σῶμα

18

της ἡ Ἁγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία ὡς σάπιο καί νεκρό. Μήπως δέν πιστεύω ὅτι ἡ **Θεία Κοινωνία** εἶναι Αὐτό τό **ΘΕΟΥΠΟΣΤΑΤΟΝ** Σῶμα καί Αἷμα τοῦ **ΚΥΡΙΟΥ** καί **ΘΕΟΥ** καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ; Ὅποιος δέν πιστεύει καί ἀπιστεῖ εἰς αὐτό, δέν δύναται νά **κοινωνῇ**, ἕως ὅτου μετανοήσῃ εἰλικρινῶς καί ἐξομολογηθῇ.

14) Εἶμαι ἀδιάφορος διά τόν ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας ἢ διά τά προβλήματα τῆς **Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας** ὡσάν νά μήν ἀνήκω εἰς αὐτήν, ἐνῶ ἐνδιαφέρομαι διά τήν Σατανικήν Ἑβραϊστικὴν καί Μασσωνικὴν Πολιτικὴν; Ἐνδιαφέρομαι καί ἀγωνιῶ διά τίς Διαβολικὲς ποδοσφαιρικὲς συναντήσεις κ.τ.λ., οἱ ὅποιες καταστρέφουν τούς νέους καί γενικῶς τήν κοινωνίαν καί συνευδοκῶ καί ἐγώ εἰς ὅλα αὐτά; Μήπως δέν ἐνδιαφέρομαι διά τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, οὔτε διά τόν Ἱερόν Ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡσάν νά εἶμαι νεκρόν μέλος;

15) Χαίρομαι ὅταν συμβαίνουν προβλήματα εἰς τήν Ἐκκλησίαν διότι βρίσκω εὐκαιρίαν διά νά δικαιολογῶ τίς ἀμαρτωλές καί ἔνοχες πράξεις μου; Αὐτό βεβαίως δέν μέ ἀπαλλάσει ἀπό τήν ἀμαρτωλὸν καί ἔνοχον ζωὴν μου καί ἀπό τήν εὐθύνην τῶν πράξεών μου, ἀλλά μέ καθιστᾷ περισσότερο ἔνοχον καί ὑπεύθυνον.

16) Μήπως ἀγανακτῶ πρὸς τόν **ΘΕΟΝ** ἢ μήπως καταράστηκα ποτέ τήν ὥρα πού γεννήθηκα; Αὐτό εἶναι ἔλλειψις πίστεως.

17) Μήπως ἔχω προσευχηθῆ εἰς τόν Σατανᾶν ἢ τοῦ ἔχω ζητήσῃ ἢ ὑποσχῆθῃ κάτι; Αὐτό εἶναι **ΑΡΝΗΣΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥ**.

18) Μήπως ἔχω θεοποιήσῃ πρόσωπα ἢ πράγματα ἢ καταστάσεις καί λατρεύω αὐτά παραμερίζοντας τόν **ΘΕΟΝ** καί δέν ἀποδίδω τήν πίστιν, τήν ἀγάπην, τήν ἐλπίδα μου καί τήν λατρείαν μου εἰς τόν μόνον Ἀληθῆ **ΘΕΟΝ**, τήν **ΑΓΙΑΝ ΤΡΙΑΔΑ**, ἥτοι τόν **ΘΕΟΝ ΠΑΤΕΡΑ**, τόν **ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ** καί τό **ΠΑΝΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ**;

19) Μήπως δέν πιστεύω εἰς τήν μετὰ θάνατον Αἰωνίαν Ζωήν, τήν Κρίσιν, τήν Ἀνταπόδοσιν, τόν Παράδεισον, τήν Αἰωνίαν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καί τήν ὑπαρξιν τῆς Αἰωνίου Κολάσεως.

20) Τιμῶ τίς Ἁγίες εἰκόνες καί τά Ἱερά Λείψανα τῶν Ἁγίων, ὅπως μᾶς διδάσκει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ; «**Ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνησις τῶν Ἁγίων Εἰκόνων μεταβαίνει εἰς τό πρωτότυπον**»

(Μεγ. Βασιλείου καί Κανών τῆ Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, 787 μ.Χ.).

21) Ἐχω λάβει μυστήρια ἀπό Σχισματικούς καί Αἰρετικούς, πιστεύων ὅτι εἶναι ἅγια τά μυστήριά τους; Αὐτή ἡ πράξις μέ καθιστᾶ αὐτομάτως ἐκτός τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

22) Ἐχω ἀπιστήσει εἰς τά Ἱερά Δόγματα καί τάς Ἱεράς Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ΘΕΟΥ καθώς καί εἰς τά Ἱερά Μυστήρια; Ἐχω ὁμιλήσει, εἰρωνικῶς καί ἀσεβῶς, μέ ἀπιστία καί καταφρόνησι δι' αὐτά, καθώς καί διά τό Ἱερόν Μυστήριον τῆς Ἐξομολογήσεως καί Μετανοίας καί ἔχω ἐκφρασθῆ εἰρωνικῶς καί ἀσεβῶς; Αὐτό σημαίνει ὅτι δέν εἶμαι ὑγιές μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, ἀλλά βαρῶς ἀσθενές.

23) Μήπως βλασφημῶ τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τοῦ Χριστοῦ ἢ τῆς Παναγίας ἢ τόν Τίμιον Σταυρόν ἢ τούς Ἁγίους; Μήπως ἐξ αἰτίας μου ἐβλασφήμησαν ἄλλοι τόν Θεόν, τήν Παναγίαν, τόν Τίμιον Σταυρόν ἢ ἄλλους Ἁγίους;

24) Ἐχω ὀδηγήσει ἢ βοηθήσει ἄλλους μέ τόν τρόπον μου νά κάνουν ἁμαρτίες ἢ αἰσchrές καί σιχαμερές πράξεις; Ἡ νά βλασφημήσουν τά Θεῖα; Ἡ νά αἰσχρολογήσουν, ἢ νά διαπληκτισθοῦν καί νά ὑβρισθοῦν ἢ νά χειροδικήσουν; Αὐτά καθιστοῦν αὐτόν πού μεσολαβεῖ **συνυπεύθυνον** καί καταδικάζεται ὡς **Ἡθικός αὐτουργός** καί **συνένοχος** καί ἐπιτιμᾶται ὑπό τῶν αὐτῶν Ἱερῶν Κανόνων.

25) Μήπως εἶμαι ἀχάριστος πρός τόν Θεόν ἢ γενικῶς πρός τούς εὐεργέτας μου; Μήπως λέγω βλασφημίες κατά τοῦ Θεοῦ καί καταντῶ σοβαρό κοινωνικό πρόβλημα εἰς τούς συνανθρώπους μου;

26) Τηρῶ τίς Δέκα (10) Ἐντολές τοῦ Θεοῦ; (*Ἡ ἀκριβής ἀντιγραφή καί καταχώρησις τοῦ Δεκαλόγου ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης παρατίθεται εἰς τήν σελίδα 38*).

α') Πιστεύω εἰς τόν Θεόν; Ἀγαπῶ τόν Θεόν; Φοβοῦμαι τόν Θεόν; Λατρεύω τόν ΘΕΟΝ, Τόν ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΝ ΘΕΟΝ, ΤΗΝ ΟΜΟΟΥΣΙΟΝ καί ΑΔΙΑΙΡΕΤΟΝ ΑΓΙΑΝ ΤΡΙΑΔΑ, ΠΑΤΕΡΑ, ΥΙΟΝ καί ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ;

β') Μήπως λατρεύω καί προσκυνῶ ἄψυχα εἰδωλα, ἢ εἰδωλα, ἢ ὁμοιώματα κτιστά καί ὄχι τόν ΚΥΡΙΟΝ, τόν ΚΤΙΣΤΗΝ καί ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΝ τοῦ Σύμπαντος, τόν ΘΕΟΝ μου;

γ) Ἐμπαίζω τό ὄνομα τοῦ ΘΕΟΥ ἀστειευόμενος καί τό λαμβάνω εἰς τό στόμα μου χωρίς λόγον καί αἰτία βλασφημιῶν οὕτω τόν Θεόν;

δ) Μήπως, ἐνῶ μπορῶ νά τό ἀποφύγω, ἐργάζομαι Κυριακές, Δεσποτικές καί Θεομητορικές ἐορτές ἤ ἐορτές Ἀγίων, ἤ διασκεδάζω ὅπως οἱ Αἰρετικοί, οἱ ἀλλόθρησκοι, οἱ ἄθεοι καί οἱ ὑλισταί;

ε) Ἀγαπῶ τούς γονεῖς μου ἢ τούς ὑβρίζω καί τούς κτυπῶ; Ἡ Ἁγία Γραφή λέγει : **« 15. ὅς τύπτει πατέρα αὐτοῦ ἢ μητέρα αὐτοῦ, θανάτω θανατούσθω. 16. ὁ κακολογῶν πατέρα αὐτοῦ ἢ μητέρα αὐτοῦ τελευτήσει θανάτω »** (Ἐξόδ. ΚΑ΄ 15,16). Αὐτό θεωρεῖται Θανάσιμον Ἀμάρτημα, ἐσχάτη ἀσέβεια καί ἐπιβάλλεται στέρησις τῆς Θείας Κοινωνίας.

στ) Μήπως ἔχω περιπέσει εἰς τά βδελυρά καί σιχαμερά ἀμαρτήματα τῆς μαλακίας, τῆς πορνείας ἢ τῆς μοιχείας ἢ καί εἰς ὅλες τίς ἄλλες αἰσχρές, ἀνήθικες, ἀνώμαλες καί σιχαμερές πράξεις; Μήπως οἱ σιχαμερές καί αἰσχρές αὐτές πράξεις ἔχουν γίνει καί μέ ἀλλοθρήσκους ἢ ἄλλης ἐθνικότητος ἄτομα;

Μήπως ἔχω κάνει αἰσχρές καί ἀνήθικες πράξεις ἀκόμη καί μέ ζῶα; **Ἡ κτηνοβασία ἀποκτηνώνει τόν ἄνθρωπον** καί ὅσοι ἔχουν πέσει εἰς τό ΘΑΝΑΣΙΜΟΝ ΑΜΑΡΤΗΜΑ τῆς Κτηνοβασίας Ἀφορίζονται ἀπό τήν Θείαν Κοινωνίαν ἐπί 20 χρόνια καί δέν εἰσέρχονται εἰς τόν Ἱερόν Ναόν, ἀλλά μένουσιν ἄπ' ἔξω, εἰς τήν ἀύλην.

Τούς κτηνοβάτας ὁ Νόμος εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην κατεδίκασεν εἰς θάνατον, ὅπως ἀναφέρεται εἰς τό Κ' κεφάλαιον τοῦ Λευϊτικοῦ : **« καί ὅς ἂν δῶ κοιτασίαν αὐτοῦ ἐν τετράποδι θανάτω θανατούσθω, καί τό τετράπουν ἀποκτενεῖτε . . . ὁμοίως καί γυνή ἣτις προσήλθε βιασθῆναι ὑπό κτήνους ».**

Οἱ Ἅγιοι μᾶς διδάσκουν ὅτι : **« Ἀνθρώπινος νοῦς ἀποστάς τῆς τοῦ Θεοῦ Θεωρίας καθίσταται Δαιμονιώδης καί Κτηνώδης »** (Ἰσαάκ ὁ Σύρος). Δηλαδή ὅταν ὁ ἄνθρωπος βγάλῃ ἀπό τόν νοῦν του τόν Θεόν, δέν σέβεται τόν

Θεόν, δέν πιστεύει εἰς τόν Θεόν καί δέν ἐφαρμόζει τίς ἐντολές Του, **Δαιμονίζεται καί γίνεται κτῆνος.**

ζ´) Μήπως κλέπτω ἢ σφετερίζομαι ξένα πράγματα ἢ χρήματα καί δέν τά ἐπιστρέφω; Μήπως ἔχω γίνει **ιερόσυλος** κλέβοντας χρήματα ἢ Ἱερά Σκεύη καί ἄλλα πράγματα ἀπό Ἱερό Ναό; καί τί ἔκλεψα; Πόσα ἔκλεψα; Τί τά ἔκανα;

η´) Μήπως ἔχω περιπέσει εἰς τό **Θανάσιμον Ἀμώρτημα τοῦ φόνου**, ἢ ἀκόμη καί τοῦ φόνου διά τῆς ἐκτρώσεως; Πόσες φορές, ποῦ καί διατί; Ἦ μήπως ἔχω συμβάλει καθ' οἰονδήποτε τρόπον εἰς αὐτά καί εἶμαι συνυπεύθυνος; Ἡ Ἐγκληματική αὐτή πράξις κανονίζεται μέ **(10)** ἔτη ἀποχή ἀπό τήν Θεῖαν Κοινωνίαν.

Ὅσοι κάνουν αὐτά τά φοβερὰ καί ἀπαίσια ἐγκλήματα καί τούς φόνους αὐτούς εἶναι **ἐγκληματῖαι**, εἶναι **φονεῖς** καί δέν θά εὐρη ἡ ψυχὴ των ἀνάπαυσιν οὔτε ἐν τῷ νῦν αἰῶνι οὔτε ἐν τῷ μέλλοντι, ἐάν δέν μετανοήσουν εἰς ἰλικρινῶς καί κλαύσουν διά τά φοβερὰ αὐτά ἐγκλήματα.

θ´) Μήπως ὀρκίζομαι εἰς τό Θεῖον καί Ἱερόν Εὐαγγέλιον, εἰς τούς Ἁγίους ἢ εἰς ἰδικά μου πρόσωπα ἢ καί εἰς τόν ἑαυτόν μου ἢ εἰς δικαστήρια, ἐπιπολαίως; Ἐχω κάνει μηνύσεις καί ἔχω ὀδηγήσει ἄλλους σέ δικαστήρια; Μήπως ἔχω ψευδῶς ὀρκισθῆ εἰς τό Ἱερόν Εὐαγγέλιον καί ἔχω ψευδομαρτυρήσει κατά τινος; Καί διατί;

ι´) Ἐπιθυμῶ πράγματα, πρόσωπα ἢ καταστάσεις συνανθρώπων μου; Καί προσπαθῶ νά τά κάνω ἰδικά μου δημιουργώντας οἰκονομικά, κοινωνικά καί ἄλλα προβλήματα; Ἀγαπῶ τούς συνανθρώπους μου ἢ τούς μισῶ καί τούς φθονῶ διά κάποιον λόγον ἢ καί ἄνευ λόγου; Ἦ τούς φθονῶ ἀπό ζήλεια ἐπειδή νομίζω ὅτι εἶναι καλύτεροι, πλουσιώτεροι, ἔχουν καλύτερη ἐμφάνισι, μόρφωσι ἢ καλύτερη κοινωνική θέσι;

27) Ἐχω ὑβρίσει, κατακρίνει ἢ συκοφαντήσει τόν Πνευματικόν μου διότι δέν μοῦ κάνει αὐτά πού θέλω καί προσπαθῶ νά βρῶ αἰτία διά νά τόν κατηγορήσω ;

28) Μήπως ἔχω συμφάγει μετά ἀλλοθρήσκων; Ἑβραίων, Μουσουλμάνων, Βουδιστῶν, εἰδωλολατρῶν, Μασσῶνων κ.τ.λ.;

29) Μήπως συμμετείχα και έλαβα μέρος, (συμπροσευχήθηκα), εις θρησκευτικές έορτές ή τελετές αίρετικών, άλλοθρήσκων ή Σατανιστών, όπως ο πάπας και οι ψευτοπατριάρχαι και ψευτοδεσποτάδες Νεοημερολογίται οίκουμενισταί, οί οποιοι συμπροσεύχονται και συντρώνουν μετά των άλλοθρήσκων, Έβραίων Μουσουλμάνων, Βουδιστών και λοιπών ειδωλολατρών άκόμη και Σατανιστών ;

Όλοι αυτοί και οι κοινωνούντες αυτοίς άνήκουν εις τον **Άθεον και Αντίχριστον Οίκουμενισμόν** έστω και εάν λέγονται καταχρηστικώς ορθόδοξοι. Η λαϊκή παροιμία λέγει: «**Πές μου τον φίλο σου και μέ ποιον συντρώγεις, νά σου πω ποιός είσαι**». Ο **Διαχριστιανικός και Πανθρησκειακός ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ** είναι ή **ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑ** και τό **ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΚΟΝ ΠΑΝΘΕΟΝ** τό όποιον έτοιμάζει τήν έλευσιν του **ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ**.

30) Μήπως έχω μνηθ ή εις άπόκρυφες τελετές, π.χ. Μασσωνίας, Δωδεκαθεϊσμού, ειδωλολατρείας κ.λ.π., ή είχα ποτέ εις τό παρελθόν εισαχθ ή εις κάποια αίρεσιν, π.χ. Παπισμό, Προτεσταντισμό ή εις άλλην Θρησκείαν π.χ. Χιλιασμό, Μωαμεθανισμό, Βουδισμόν, ή εις άλλες ανατολίτικες,ειδωλολατρικές ή **ΣΑΤΑΝΙΚΕΣ** Θρησκείες και τελετές αυτών ;

31) Μήπως είμαι άθεος, αναρχικός, ή συμμετείχα ποτέ ως μέλος εις άθεϊστικές οργανώσεις και έκδηλώσεις ;

32) Μήπως δέν πιστεύω ότι μέ τήν Έξομολόγησιν και τήν ειλικρινή μετάνοιαν συγχωρούνται οι άμαρτίες μου;

33) Έχω κοινωνήσει των **Θείων και Άχράντων Μυστηρίων** ενω δέν είχα έξομολογηθ ή και δέν είχα έντολή από τον πνευματικόν μου νά κοινωνήσω ή νά πάρω Μεγάλον Άγιασμόν; Αυτό είναι μεγάλο Άμάρτημα και **βάζω μέσα μου φωτιά αντί Άγιασμού** και δέν έχω τήν ΧΑΡΙΝ του Θεού, αλλά εύρίσκει χώραν εις τήν καρδίαν μου ο σατανάς και μέ κυβερνά και μέ σπρώχνει εις **Θανάσιμα Άμαρτήματα** χωρίς νά δύναμαι νά άντισταθώ, και έτσι σέρνομαι υπ' αυτών όπως έσερνε ο Άχιλλέας τό πτώμα του Έκτορος πίσω από τό άρμα του.

34) Έχω κοινωνήσει των **Θείων και Άχράντων Μυστηρίων** έχοντας άποκρύψει άμαρτίες έν γνώσει μου;

35) Κατακρίνω, κατηγορώ, κουτσομπολεύω, τούς άλλους από

μίσος, κακία καί φθόνο, ἢ διότι δέν ἔχω τί ἄλλο νά κάνω γιά νά περάσω τήν ὥρα μου ;

Πρέπει νά γνωρίζωμεν ὅτι ἐάν κατακρίνωμε τόν ἀδελφόν μας ἢ τόν πλησίον μας, παραχωρεῖ ὁ Θεός καί μάς ἀφήνει νά πίπτωμεν καί ἡμεῖς εἰς τό ἴδιον ἢ καί χειρότερον ἀμάρτημα μήπως καί μετανοήσομεν. « *Σύ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην; τῷ ἰδίῳ Κυρίῳ στήκει ἢ πίπτει σταθήσεται δέ· δυνατός γάρ ἐστίν ὁ Θεός στήσαι αὐτόν... Σύ δέ τί κρίνεις τόν ἀδελφόν σου; ἢ καί σύ τί ἐξουθενεῖς τόν ἀδελφόν σου; πάντες γάρ παραστησόμεθα τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ... ἄρα οὖν ἕκαστος ἡμῶν περὶ ἑαυτοῦ λόγον δώσει τῷ Θεῷ. Μηκέτι οὖν ἀλλήλοις κρίνομεν*» (Ρωμ. ΙΔ΄ 4, 10, 12-13) Ὡς Κανόνα δέ, αὐτοῖ οἱ ὅποιοι κατακρίνουσιν πρέπει νά διαβάζουσιν τό (Ζ΄) ἔβδομον κεφάλαιον ἀπό τό Εὐαγγέλιον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου: «*Μή κρίνετε, ἵνα μή κριθῆτε· ἐν ᾧ γάρ κρίματι κρίνετε κριθήσεσθε, καί ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε μετρηθήσεται ὑμῖν*» (Ματθ. Ζ΄ 1-5), καί «... ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε, μετρηθήσεται ὑμῖν, καί προστεθήσεται ὑμῖν τοῖς ἀκούουσιν...» (Μάρκ. Δ΄ 24), «... τῷ γάρ αὐτῷ μέτρῳ, ᾧ μετρεῖτε, ἀντιμετρηθήσετε ὑμῖν» (Λουκ. ΣΤ΄, 38).

36) Μήπως Συκοφαντῶ τούς ἀδελφούς μου ἢ τούς συνανθρώπους μου; Αὐτό εἶναι ΘΑΝΑΣΙΜΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ καί προδίδει ὄχι μόνον ἀμαρτωλή ψυχή, ἀλλά διεστραμμένη καί διεφθαρμένη, τήν ὁποίαν κυβερνᾷ ὁ διάβολος.

Ἡ συκοφαντία εἶναι ὡσάν νά τρώγω κρέας τήν Μεγάλην Παρασκευή καί χειρότερα ἀκόμη, ὡσάν νά τρώγω ἀνθρώπινο κρέας, (ἦτοι πνευματικός καννιβαλισμός).

Λέγεται ὅτι ἐάν κάποιος ὀφείλῃ χρήματα καί πεθάνει καί μετά ἀναστηθῆ, ἔχει λυθῆ τό χρέος του. Ἐάν ὁμως ἔχη συκοφαντήσῃ, ἀκόμη καί ἐάν ἀναστηθῆ, συνεχίζει νά φέρῃ τό βᾶρος τοῦ Θανασίμου αὐτοῦ Ἀμαρτήματος καί πρέπει νά τό διορθώσῃ ὅπως δὴποτε ἀποκαθιστῶν τήν Συκοφαντίαν κατά τοῦ ἀδελφοῦ του καί ζητῶν συγγνώμην ὅπου ἔχει διαδοθῆ ἢ συκοφαντία του.

37) Ἐχω γίνεῖ ἱεροκατήγορος, κατακρίνοντας καί διασύροντας τήν τιμὴν καί τήν ὑπόληψιν Ἀρχιερέων, Ἱερέων, Διακόνων καί Μοναχῶν;

38) Ἔχω φθόνο, μῖσος, ζηλοτυπία, ζηλεύω τούς συνανθρώπους μου καί τούς διασύρω, ἤ τούς συκοφαντῶ διαδίδοντας ψεύδη καί συκοφαντίας κατ' αὐτῶν; Αὐτό σημαίνει ὅτι ἔχω διεστραμμένη, διεφθαρμένη καί ταλαίπωρον ψυχήν, τήν ὁποῖαν κυριεύουν φοβερὰ δαιμονικά πάθη καί εἶμαι ὅπως ὁ δαιμονισμένος.

39) Μήπως λέγω ψέματα μικρά ἢ μεγάλα κοροϊδεύοντας τούς συνανθρώπους μου μή φοβούμενος τόν Θεόν ;

40) Μήπως ἐνήργησα ἢ συμμετεῖχα καθ' οἷονδῆποτε τρόπον εἰς τόν χωρισμόν συζύγων, ἀπό ζήλειαν, φθόνο, κακίαν, ἐπιθυμίαν, ἐκδίκησιν κ.τ.λ.;

41) Μήπως κατηγορήσα ἢ ἐσυκοφάντησα νέους ἢ νέες ὅταν ἦσαν ἀρραβωνιασμένοι ἢ ἀκόμη καί χωρίς νά ἦσαν, καί ἔγιναν αἰτία διά νά μήν ὑπανδρευθοῦν ;

42) Προκαλῶ ἐνοχλήσεις ἢ προβλήματα εἰς τούς ἀδελφούς μου ἢ γενικῶς εἰς τούς συνανθρώπους μου ἀπό χαιρεκακία ζήλεια, φθόνο ἢ παρανοϊκές ἐπιθυμίες καί εἶμαι κοινωνικό πρόβλημα ;

43) Εἰρωνεύομαι, ἐμπαίζω , σχολιάζω δυσμενῶς τούς συνανθρώπους μου; Φωνάζω μέ παρατσούκλια τούς ἄλλους, κοροϊδεύοντάς τους καί δίνοντας τήν ἐντύπωσιν γελοίου ὑποκειμένου ;

44) Μήπως ἔχω τά ἀκόλουθα πάθη: φιλαργυρία, φιληδονία, κενοδοξία, περιαιτολογία, πονηρία, ἐγωϊσμό, φιλαρχία, ζήλεια, φθόνο, μνησικακία κ.τ.λ.; Κάθε πάθος ἀπό αὐτά ἀντιπροσωπεύεται καί κυριαρχεῖται ἀπό ἓνα ἢ περισσότερα δαιμόνια καί αὐτά ἐπηρεάζουν τήν ψυχήν καί τό σῶμα μας καί μᾶς δαιμονίζουν ἀπομακρύνοντας τήν Χάριν τοῦ Θεοῦ.

45) Μήπως προκαλῶ προβλήματα εἰς τούς συνανθρώπους μου ἀπό ζήλεια, διαδίδων ψέματα, κατηγορῶν, συκοφαντῶν καί μεγαλοποιῶν περιστατικά τῆς ζωῆς των ἐν γνώσει μου, ἀπό φθόνο, κακία καί δαιμονική ζήλεια; Οὕτω γίνομαι ὑποχέριον τοῦ Διαβόλου καί κυβερνᾷ ὁ Σατανᾶς τήν ζωήν μου καί δέν θά βρίσκω ἡσυχία καί ἡρεμία ποτέ ὅπου καί ἐάν ὑπάγω .

46) Μήπως ἔχω διαφωνήσει μέ κάποιον καί δέν τοῦ ὁμιλῶ καθόλου, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐάν φταίῃ ἢ ὄχι ;

47) Μήπως δέν συγχωρῶ αὐτούς οἱ ὅποιοι μοῦ ἔκαναν κακό ἢ ἔχω ὀρκισθῆνά ἐκδικηθῶ κάποιον;

- 48) Χειροδικῶ μέ τήν παραμικράν αἰτίαν ἢ ἔχω κτυπήσει κάποιον ἤμουτζώνω, ἢ φτύνω ;
- 49) Δημιουργῶ μέ τό παραμικρό φιλονικίες, διαπληκτισμούς, φασαρίες εἰς τίς συναναστροφές μου καί ἔτσι εἶμαι ἐπικίνδυνο ἄτομο καί ἀποτελῶ σοβαρό **κοινωνικό πρόβλημα** ;
- 50) Δεικνύω τόν ἀπαιτούμενον σεβασμόν εἰς τούς συνανθρώπους μου καί εἰς τούς μεγαλυτέρους μου εἰς κάθε περίστασιν ἢ συμπεριφέρομαι σάν τούς πρωτογόνους κατοίκους τῆς ζούγκλας;
- 51) Εἶμαι ἐγωῖστής, ὑπερήφανος, οἰηματίας, προβάλλω τόν ἑαυτόν μου ὡς ἐνάρετον ἄνθρωπον, περιαιτολογῶ, αὐτοεγκωμιάζομαι διά πραγματικά ἢ φανταστικά προσόντα μου, ἐνῶ ἐσωτερικῶς γνωρίζω ὅτι εἶμαι βρώμικος, ἁμαρτωλός, ἀκάθαρος καί τρισάθλιος καί **κουβαλῶ Θανάσιμα Ἐμάρτήματα εἰς τήν ψυχήν μου** ;
- 52) Εἶμαι προκλητικός καί γενικῶς ὑπερήφανος εἰς τήν συμπεριφοράν μου, δέν δέχομαι ὑποδείξεις, νομίζω ὅτι τά ξέρω ὅλα δίδοντας τήν ἐντύπωσιν ὅτι **ἔχω γνώσεις «ἐπί παντός ἐπιστητοῦ»**, ἐνῶ μοῦ λείπουν στοιχειώδεις γνώσεις, καθῶς καί τό **«ΓΝΩΘΙ Σ' ΑΥΤΟΝ»** ;
- 53) Ἔχω ἀναφερθῆ μέ ἐγωῖσμό εἰς γνωστούς καί φίλους μου δι' ἁμαρτήματα τά ὅποια διέπραξα εἰς τό παρελθόν, καυχόμενος δι' αὐτά, ἀδιαφορῶν καί ἀπιστῶν εἰς τάς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ;
- 54) Μήπως προσπαθῶ νά δώσω τήν ἐντύπωσιν εἰς τούς γύρω μου ὅτι εἶμαι ἐνάρετος καί πνευματικός ἄνθρωπος ἐνῶ εἰς τήν πραγματικότητα μέ κατακλύζουν πλήθη ἁμαρτιῶν ψυχικῶν καί σωματικῶν καί μέ αὐτόν τόν τρόπον ἐπιβαρύνω περισσότερο τήν θέσιν μου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὁ ὅποιος γνωρίζει τά βάθη τῆς ταλαιπώρου μου ψυχῆς καί κάποια στιγμή θά μέ **«ξεσκεπάση»**.
- 55) Μήπως ἔχω ἐγκαταλείψει τούς ἡλικιωμένους ἢ πτωχοῦς καί ἀσθενεῖς γονεῖς μου καί δέν ἐνδιαφέρομαι δι' αὐτούς;
- 56) Μήπως ἔχω τάξει κάτι πρός τόν Θεόν καί ἔχω ἀφήσει ἀνεκπλήρωτον τό Τάμα ἢ τό τάξιμο ; Μήπως δηλαδή ἔχω ὑποσχεθῆ κάτι εἰς τόν Θεόν, εἰς τήν Παναγίαν, εἰς τούς Ἁγίους μας καί δέν τό ἔχω ἐκπληρώσει ;

57) Μήπως έταξα νά αφιερώσω τήν ζωήν μου εις τόν Θεόν, ήτοι νά γίνω Μοναχός ή Κληρικός καί δέντό έπραξα;

58) Μήπως ήμουν Μοναχός καί έγκατέλειψα τήν υπόσχεσίν μου εις τόν Θεόν, καί άκολουθήσα τόν κοσμικόν ή άκόμη καί τόν έγγαμον βίον; Τότε πρέπει όπωςδήποτε νά επιστρέψω εις τόν Μοναχισμόν τό συντομότερον, διά νά εϋρω έλεος από τόν Θεόν καί έδω καί εις τήν άλλην ζωήν. Διότι εάν δέν έκπληρώσω αϋτήν τήν υπόσχεσίν μου εις τόν Θεόν, ή ζωή μου θά όδηγηται από τό κακόν εις τό χειρότερον χωρίς νά γνωρίζω τί πταίει καί θά μου ζητηθή αϋτή υπό τοϋ **ΘΕΟΥ**.

59) Έμποδίζω μέ όποιονδήποτε τρόπον νέους νά ιερωθοϋν ή νά γίνουν μοναχοί έξωθώντας τους εις τήν κοσμικήν καί άσωτον ζωήν καί έτσι καθίσταμαι συνένοχος;

60) Μήπως ένω είμαι Άναγνώστης, Ίεροψάλτης, Κανονάρχης ή Τυπικάρης προσφέρω αϋτές τίς ύπηρεσίες μου επιδεικτικώς, χωρίς ταπεινώσιν καί κατακρίνω έγωϊστικώς καί περιγελῶ τούς συμπάλλοντας μέ έμέ δίδων τήν έντύπωσιν ότι «έγώ κατέχω» τό διακόνημα καλύτερα άπ' αϋτούς καί άγνοῶ καί παραγνωρίζω τό γεγονός ότι εις τήν διακονίαν αϋτήν μέ έταξεν ή Έκκλησία διά νά προσφέρω πνευματικώς, νά προσεύχωμαι περισσότερο καί μέ ταπεινόν φρόνημα νά συμπροσεύχωμαι μέ όλους τούς πιστούς, παρακινῶν αϋτούς εις τήν προσευχήν καί τήν κατάνυξιν, χωρίς νά τούς σκανδαλίζω;

61) Μήπως καπνίζω; Καί πόσα τσιγάρα; Τό κάπνισμα είναι τό λιβάνι τοϋ διαβόλου, δηλαδή, λιβανίζω τόν Σατανά καί συγχρόνως φορολογούμαι υπό τοϋ Διαβόλου. Μήπως παίρνω ναρκωτικά χασίς κ.τ.λ.; Δηλαδή αϋτοκτονῶ σωματικώς καί ψυχικώς καί μέ παίρνει ό Σατανάς ψυχῆ τε καί σώματι από αϋτήν τήν ζωήν;

62) Μήπως έχω διαπράξει τό Θανάσιμον Άμάρτημα τής Ίεροσυλίας καί έκλεψα από Ίερούς Ναούς καί Έκκλησίες εικόνες, σταυρούς, Άγια Δισκοπότηρα, Εϋαγγέλια, βιβλία, χρήματα, κανδήλια, πολυελέους κ.λπ. ιερά άντικείμενα;

63) Μήπως έχω περιπέσει εις τό Θανάσιμον Άμάρτημα τής Τυμβωρυχίας; Δηλαδή μήπως έχω άνοίξει τάφους νεκρῶν καί έκλεψα άντικείμενα πού είχαν ταφή μαζί μέ τούς νεκρούς;

64) Μήπως για κληρονομικές υποθέσεις ἐφιλονίκησα μέ συγγενικά μου πρόσωπα καί ἔφθασα εἰς τά δικαστήρια μέ μηνύσεις, ὄρκους, ψευδορκίες, ἀπειλές, χειροδικίες κ.τ.λ.;

65) Μήπως ἐνόθευσα τό ἐμπόρευμά μου διά νά κερδίσω περισσότερα χρήματα ἐξαπατῶν τούς πελάτες μου; Καί ἐάν εἶναι τρόφιμα μήπως ἐτέθη εἰς κίνδυνον ἡ ζωή ἄλλων;

66) Μήπως μετακίνησα τά σύνορα τοῦ κτήματος ἢ τοῦ οἰκοπέδου μου διά νά κερδίσω περισσότερο κτῆμα ἢ οἰκόπεδον μέ ἀδικία καί κλοπή; Μήπως ἐκαλλιέργησα ἢ ἐτρύγησα ἢ ἐθέρισα ἢ ἔκανα συγκομιδὴν ξένου κτήματος; Μήπως κατεπάτησα καθ' οἰονδήποτε τρόπον ξένην κτηματικὴν περιουσίαν;

67) Ἐκλεψα κάποιο μηχανήμα ἀπό ξένον ἰδιοκτήτην ἢ ἄλλα πράγματα; Αὐτά θά τά πληρώσω μέ τό παραπάνω καί διπλάσια, διότι «**τὸ ἄδικον οὐκ εὐλογεῖται**» λέγει ἡ Γραφή. Ἐκλεψα; θά μέ κλέψουν. Ἄδικησα; Θά ἀδικηθῶ. Ἐσυκοφάντησα; Θά συκοφαντηθῶ κ.τ.λ.

68) Μήπως ἔχω σκεφθῆ ἢ ἐπιχείρησα νά αὐτοκτονήσω ἢ ἐβοήθησα ἄλλον νά τό πράξῃ; Αὐτό φέρει τὴν εὐθύνη τοῦ φόνου καί τῆς αὐτοκτονίας. (Αὐτοὶ οἱ ὅποιοι αὐτοκτονοῦν δέν ἐπιτρέπεται νά κηδεύωνται μέ ἱερολογίαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἀπιστοῦντες εἰς τὸν Θεόν).

69) Μήπως ὅταν ὑπηρετοῦσα εἰς τὸν στρατὸν ἐν καιρῷ πολέμου ἐφόνευσα ἢ ἐβασάνισα αἰχμαλώτους ἄνδρες ἢ γυναῖκες;

70) Ἐχω διαδώσει μυστικά τά ὅποια μοῦ ἔχουν ἐμπιστευθῆ ἢ τά ἔχω μάθει καί ἔτσι ἔχω δημιουργήσει προβλήματα μεταξύ οἰκογενειῶν, ἢ ἀτόμων κ.λ.π.; Ἡ Ἁγία Γραφή λέγει: «**ἀκήκοας λόγον, συναποθανέτω σοι**» (Σοφ. Σειρ. ΙΘ' 10). Δι' αὐτούς ὅπου δέν «κρατοῦν τό στόμα τους κλειστό» καί διαδίδουν τά μυστικά λέγει: «**Τάφος ἀνεφγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν ταῖς γλώσσαις αὐτῶν ἐδολίουσαν. Κρίνον αὐτούς ὁ Θεός**» (Ψαλμ. Ε' 10-11).

71) Μήπως ἐχρησιμοποίησα τίς ἀδυναμίες τοῦ συνανθρώπου μου διά νά κατευθύνω τὴν ζωὴν του συμφώνως πρὸς τό δικό μου συμφέρον; Μήπως ἐξεβίασα κάποιον εἰς πράξεις ἐνάντιες πρὸς τὴν σωτηρίαν του, ἀπειλῶν αὐτόν ὅτι θά ἀποκαλύψω εἰς ἄλλους

κάποια γεγονότα της ζωής του;

Όπως εκείνος ό όποϊος βοηθά έναν άμαρτωλόν νά επιστρέψη εις τόν Θεόν γίνεται **ΣΤΟΜΑ ΘΕΟΥ**, καθώς μάς τό λέγει ό ίδιος ό ΘΕΟΣ, « **ώς τό ΣΤΟΜΑ ΜΟΥ ΕΣΗ** », έτσι καί εκείνος ό όποϊος καθιονδήποτε τρόπον σπρώχνει καί παραπλανά καί όδηγεϊ ανθρώπους εις τόν Διάβολον διά της **Άμαρτίας, της Άσωτίας, των Έγκλημάτων κ.λπ.** γίνεται **Στόμα του ΔΙΑΒΟΛΟΥ**.

72) Μήπως είχα κολλητική άσθένεια καί τήν μετέδωσα εις συνανθρώπους μου έν γνώσει μου;

73) Μήπως άποφεύγω τήν τεκνογονία; (Δηλαδή όταν μέ διαφόρους τρόπους άποφεύγουν οί σύζυγοι νά κάνουν παιδιά). Η άποφυγή τεκνογονίας είναι **Θανάσιμο Άμάρτημα** καί στερεί τούς συζύγους της **Θείας Κοινωνίας** όσο άποφεύγουν νά κάνουν παιδιά ή έχουν κάνει έν γνώσει **στείρωσιν** διά νά μήν τεκνοποιοϋν. **Θανάσιμον Άμάρτημα** είναι καί όταν συμβουλευώ άλλους νά τό πράξουν.

74) Σπαταλώ τά χρήματά μου άσκόπως, κάνοντας άμαρτωλή ζωή ή άγοράζοντας περιττά πράγματα; (**Πρέπει νά ξέρω ότι όταν δέν τά δίδω διά τόν Θεόν, τά παίρνει ό διάβολος διά των άμαρτωλών πράξεών μου καί έτσι χάνω καί τά χρήματα καί τήν ψυχήν μου.** Έτσι φορολογούμαι από τόν σατανά).

75) Μήπως δέν δίδω έλεημοσύνη εις όσους έχουν ανάγκην φτωχούς, ένώ σπαταλώ τήν περιουσίαν μου διά τίς άμαρτωλές μου όρέξεις, επιθυμίες καί διά τά έργα του διαβόλου; (**Οί άμαρτίες είναι φορολογία πού τήν δίδωμεν εις τόν διάβολον.**)

76) Μήπως δανείζω χρήματα ή άλλα πράγματα επί τοκογλυφία; Αυτό είναι **Θανάσιμον Άμάρτημα**. Άπαγορεύεται από τόν Θεόν, καθώς μάς λέγει ή Άγία Γραφή.

77) Πηγαίνω εις νυκτερινά κέντρα, χορεύω, αισχρολογώ, τραγουδώ καί μεθώ καί γενικώς γίνομαι έκτός έαυτου, κυριαρχούμαι υπό των δαιμόνων καί καταντώ καί περίγελος των ανθρώπων ;

78) Παίζω τάβλι, χαρτιά, ΠΡΟΠΟ, ΛΟΤΤΟ, στοίχημα, ιππόδρομο, Καζίνο ή άλλα τυχερά παιγνίδια, καί δέν κάνω τά καθήκοντά μου, ήτοι τήν προσευχήν, τήν μελέτη του Έροϋ Εϋαγγελίου καί των λόγων των Άγίων Πατέρων κ.λπ. χάνοντας τόν πο-

λύτιμον χρόνον τῆς ζωῆς μου ὅπως οἱ ἄθεοι καὶ οἱ ὑλισταὶ κάμνοντες ἔργα τὰ ὅποια θὰ μὲ ὀδηγήσουν εἰς τὴν κόλασιν ;

79) Εἶμαι ὀπαδὸς ὁμάδων Ποδοσφαίρου, Μπάσκετ, κ.τ.λ. καὶ δαπανῶ τὸν χρόνον μου ἀσκόπως καὶ παρανοικῶς εἰς τὰ ψυχοφθόρα αὐτὰ ἔργα τοῦ διαβόλου, τὰ ὅποια προωθοῦνται ὑπὸ τῶν Ἑβραϊοσιωνιστῶν καὶ τῶν Μασσῶνων πρὸς καταστροφήν τῶν νέων καὶ γενικῶς τῆς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων ;

80) Εἶμαι ὀπαδὸς διαφόρων πολιτικῶν ιδεολογιῶν καὶ κομμάτων; Εἶναι πλεον κοινῶς γνωστὸν ὅτι τὰ κόμματα δὲν ἔχουν διαφορὲς μεταξὺ τους. Ἡ πολιτικὴ εἶναι ἡ τέχνη τοῦ διαβόλου, ἦτοι, τοῦ «**διαίρει καὶ βασιλεύει**». Τοῦτο χρησιμοποιοῦν καὶ ἐφαρμόζουν οἱ Ἑβραϊοσιωνισταί, Ἑβραῖοι καὶ Μασσῶνοι, τῶν ὁποίων εἶναι πάγια δαιμονικὴ τακτικὴ νὰ διαίρουσιν τοὺς λαοὺς, νὰ δημιουργοῦν ἐμφυλίους πολέμους, ὥστε νὰ φονεύωνται μεταξὺ τους καὶ νὰ ἀλληλοεξοντώνωνται οἱ λαοὶ καὶ αὐτοὶ πλεον νὰ τοὺς κυβερνοῦν δικτατορικὰ καὶ ἄνετα.

«**Λαοὶ πού δὲν θέλουν νὰ κυβερνηθοῦν ἀπὸ τὸν Θεόν, κυβερνοῦνται ἀπὸ τυρράνους**». Εἶναι διεθνῶς γνωστὸν ὅτι : **Οἱ πολιτικοὶ τῶν « φαινομενικὰ διαφόρων » κομμάτων δὲν ἀνήκουν σὲ κανένα κόμμα, ἀλλὰ διαίρουσιν τὸν ἀμαθῆ λαόν σὲ κόμματα, διὰ νὰ τὸν κυβερνοῦν, ἐνῶ αὐτοὶ ἐκτός πολιτικοῦ « χώρου » συντρώγουν, συμπίνουν καὶ συνδιασκεδάζουν, χωρὶς νὰ ἔχουν διαφορετικὴν ιδεολογίαν διότι ἀνήκουν ὅλοι εἰς τὴν Ἑβραϊομασσωνίαν καὶ κατευθύνονται ἀπὸ αὐτήν.**

81) Σπαταλῶ τὸν χρόνον μου ἀδίκως καὶ ἀσκόπως; Ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μας εἶναι πολὺτιμος καὶ μᾶς τὸν ἔδωσε ὁ Θεός νὰ τὸν χρησιμοποιήσωμεν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς Ἀθανάτου ψυχῆς μας καὶ ὄχι διὰ νὰ κάνωμεν ἁμαρτίας. Ἡ Ἁγία Γραφή λέγει : «**Μετὰ φόβου καὶ τρόμου τὴν ἑαυτῶν Σωτηρίαν ἐργάζεσθε**» (Φιλιπ. Β', 12).

82) Παρακολουθῶ ἄσεμνα θεάματα, αἰσχρὰ δηλαδὴ καὶ ἀκατάλληλα ἔργα, εἰς κινηματογράφους, θέατρα, τηλεοράσεις καὶ τὸ διαδίκτυο ; Καθιστῶ ἔτσι τὸν ψυχικόν μου κόσμον ἓνα σκουπιδοτενεκέ, κάδο ἀπορριμμάτων ὁ ὅποιος ἀποπνέει καὶ ἐκπέμπει ἀποπνυκτικὴν καὶ Θανατηφόρον δυσωσίαν .

83) Μήπως διαβάζω βιβλία μέ αίσχρά καί ἀνήθικα μυθιστορήματα ἢ ἀκούω αἰσχρές διηγήσεις καί ἀνήθικα καί σατανικά τραγούδια ἢ κυττάζω περιοδικά μέ ἄσεμνες καί αἰσχρές φωτογραφίες, τά ὅποια μέ ἐξωθοῦν εἰς **Θανατάσιμες Ἄμαρτίες**;

84) Μήπως τελῶ πάρτι κάθε χρόνο διά τά γενέθλιά μου, ἢ συμμετέχω σέ πάρτι διά τά γενέθλια φίλων μου ἢ τούς εὐχομαι διά τά γενέθλιά τους; Ὁ ἑορτασμός τῶν γενεθλίων ἀπαγορεύεται διά τόν Ὁρθόδοξον Χριστιανόν διότι εἶναι κατάλοιπο εἰδωλολατρικῶν ἐθίμων. Τά γενέθλια τοῦ Ἡρώδου ἐγιναν αἰτία νά ἀποκεφαλισθῇ ὁ Τίμιος Πρόδρομος. Διατί νά μήν τελῶ, κατά τήν ἐντολήν τῶν Ἁγίων Πατέρων, τά πνευματικά μου γενέθλια, δηλαδή τήν ἡμέρα τῆς Βαπτίσεώς μου εἰς τήν Ἁγίαν Κολυμβήθραν, διά τῆς ὁποίας ἀναγεννήθηκα ἐν Χριστῷ καί ἐνσωματώθηκα εἰς τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἤτοι εἰς τήν Ἁγίαν Του Ἐκκλησίαν καί ἔκτοτε ἀποτελῶ μέλος Αὐτῆς χάριτι Θεοῦ; Ποῖα εἶναι ἀνώτερα γενέθλια καί Ἁγία; Τότε νά τελέσουν καί τά γενέθλια τῶν ζώων, τῆς γάτας, τοῦ σκύλου των κ.τ.λ.

85) Μήπως ἔχω συμμετάσχει εἰς καρναβαλισμούς, ἢ ἔχω ντυθῆ τίς ἀποκριές μασκαράς ἢ ἔχω μασκαρευθῆ ὡς γυναῖκα ἄν καί εἶμαι ἄνδρας, ἢ ὡς ἄνδρας ἄν καί εἶμαι γυναῖκα; Ὅσοι συμμετέχουν, ἀρνοῦνται τόν Χριστόν καί κατατάσσονται εἰς τήν **Πομπήν τοῦ Διαβόλου**. Ὁ Καρναβαλισμός εἶναι εἰδωλολατρικόν κατάλοιπον καί ὅσοι συμμετέχουν κατατάσσονται μέ τούς εἰδωλολάτρας καί στεροῦνται τῆς **Θείας Κοινωνίας**.

86) Μήπως αἰσχρολογῶ; Καί τί αἰσχρολογίες λέω;

(Νά τίς καταγράψω ὅπως τίς λέγω, ποῖες λέγω, ποῦ τίς ἔχω εἰπεῖ, πόσες φορές τίς λέγω καί κάθε πότε τίς λέγω).

87) Μήπως ἔχω κάνει ἀνήθικες χειρονομίες εἰς ἄνδρας καί γυναῖκας, μικρούς καί μεγάλους;

88) Μήπως στέλνω τούς ἄλλους «στόν διάβολο»;

89) Ἐκφράζομαι ἀπρεπῶς, λέγω αἰσχρά ἀστεῖα ἢ ἀνέκδοτα, ἢ συμμετέχω ποικιλοτρόπως εἰς αὐτά καί μάλιστα ὅταν ἀφοροῦν Ἐκκλησιαστικά θέματα; Αὐτά θά μέ ὀδηγήσουν ὡς φρύγανο ὑπό ἀνέμων περιφερόμενον εἰς τάς τάξεις τῶν Αἱρετικῶν καί τῶν Ἀθέων, δηλαδή ἐκτός Ἐκκλησίας.

90) Μήπως προκαλώ τούς άλλους μέ τήν ένδυμασίαν μου καί γενικῶς μέ τήν συμπεριφοράν μου, προβάλλοντας τό σῶμα μου ἢ τήν ἐξυπνάδα μου καί παρασυρόμεθα εἰς ἁμαρτίας;

91) (*Διά τούς ἄνδρες*). Μήπως μακραίνω τά μαλλιά μου ἢ τά βάφω καί μέ διάφορες κόλλες τά μετατρέπω σέ καρφάκια ἢ κέρατα τοῦ διαβόλου κ.λ.π.; (Ἐὸ διάβολος ἔχει δύο κέρατα, αὐτοί πού βάζουν κόλλες καί τά ἀνορθώνουν ἔχουν πολύ περισσότερα ἀπό τόν διάβολον). Ἡ μήπως φορῶ σκουλαρίκια σέ διάφορα μέρη τοῦ σώματός μου καί γυναικοφέρνω;

92) (*Διά τίς γυναῖκες*;) Βάφω τό πρόσωπόν μου ἢ τά νύχια μου; Βγάζω τά φρύδια μου; Ξυρίζω τά πόδια μου;

93) (*Διά τίς γυναῖκες*;) Φορῶ παντελόνια, κοντές φοῦστες, σόρτς γυμναστικῆς κ.λ.π. ἢ περιφέρομαι μισόγυμνη διά νά προκαλῶ ἀσώτως ἄνδρες καί γυναῖκες μικρούς καί μεγάλους, καί καυχῶμαι διά τίς αἰσχρότητές μου; Ἐὸ Θεός εἰς τό ΚΒ' κεφάλαιον τοῦ Δευτερονομίου τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης λέγει: « Βδέλυγμα τῷ Κυρίῳ ἐστί οἱ ἄνδρες νά φοροῦν γυναικεῖα ροῦχα καί αἱ γυναῖκες νά φοροῦν ἀνδρικά ». Βδέλυγμα σημαίνει τό πιό σιχαμένο καί ἀπαίσιο πράγμα.

94) Φορῶ ένδύματα προκλητικά; Ἐν γνώσει μου καί διά τῆς έν γένει συμπεριφορᾶς μου προκαλῶ ἄνδρες καί γυναῖκες δι' ἁμαρτωλές καί σιχαμερές πράξεις;

95) Ἐχω πονηρές, αἰσchrές σκέψεις, σιχαμερές ἐπιθυμίες δι' ἄνδρες καί γυναῖκες; Αὐτό σημαίνει ὅτι ἔχω δηλητηριασμένον, βρώμικον καί ἀκάθαρτον ψυχικόν κόσμον.

96) Συναναστρέφομαι ἄνθρώπους οἱ ὅποιοι γνωρίζω ὅτι ζοῦν αἰσchrή, ἀνήθικη καί ἄσωτη ζωή; Αὐτό σημαίνει ὅτι δικαιολογῶ ἢ νοσταλγῶ καί ὀρέγομαι τήν ζωήν των. (Ἡ λαϊκή παροιμία λέγει: « Πές μου τόν φίλον σου νά σοῦ πῶ ποιός εἶσαι »).

97) Προσέχω τίς πέντε αἰσθήσεις μου, ὄρασι, ἀκοή, γεύση, ἀφή, ὄσφρησι, νά μήν ἁμαρτάνω μέ αὐτές ἢ τίς χρησιμοποιοῦ διά σαρκικά καί ἄλλα ἁμαρτήματα;

98) Κάνω θαλάσσια μπάνια τό καλοκαίρι καί ξεγυμνῶνομαι μαζί μέ τούς άλλους ένώπιον ὄλων χωρίς νά αἰσθάνωμαι έντροπήν καί χωρίς νά ἔχω συναίσθησιν τῆς ψυχικῆς μου

καταστροφῆς τὴν ὁποῖαν ἐπιφέρω εἰς ἐμέ καί εἰς τοὺς ἄλλους;

99) Μήπως ἔχω κάνει ἄλλα αἰσχρά σιχαμερά καὶ ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΑ μέ ἄνδρες, γυναῖκες ἢ μέ ζῶα; Ἡ διέπραξα Κτηνώδεις Σοδομικές καὶ Ὁμοφυλοφιλικές σιχαμερές καὶ ἀνώμαλες σχέσεις ἢ Ἀρσενοκοιτίες; Ὁ προφητὰναξ Δαυῖδ λέγει: « ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς ». (Ψαλμ. ΜΗ΄ 13). Δηλαδή, ἔγινε ὁμοιος μέ τά κτήνη. Καί ὄχι μόνον ὁμοιος, ἀλλά κατώτερος καί ἀπό τά ζῶα καί τά κτήνη τῆς ζούγκλας. Οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι καί νά μετανοήσουν θά πρέπει νά μήν εἰσέρχονται εἰς τόν κυρίως Ἱερὸν Νάόν, συμφώνως μέ τάς διατάξεις τῶν Ἀγίων, ἀλλά νά παραμένουν εἰς τὴν αὐλήν ἢ εἰς τόν Νάρθηκα τοῦ Ἱ. Ναοῦ, ἕως οὔ τελειώσουν τόν Κανόνα, τόν ὁποῖον τοὺς ἐπέβαλεν ὁ πνευματικός των.

Εἰς τό Ἱερὸν Πηδάλιον, εἰς τόν Ζ' Κανόνα τοῦ Μεγ. Βασιλείου, ὁ Ἅγιος Νικόδημος μᾶς λέγει :

« Ἡ ἀρσενοκοιτία εἶναι μέγιστον κακόν · τόσον δέ φοβερὸν πράγμα εἶναι ἡ ἀρσενοκοιτία, καθὼς στοχάζεται ἓνας διδάσκαλος, ὥστε ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἠθέλησε νά καταβῆ προσωπικῶς διὰ νά ἰδῆ ἂν τῇ ἀληθείᾳ ἐνεργεῖται τοιαύτη ἁμαρτία, ὥσάν νά μήν ἐπίστευε καλά, ἂν ἦτον δυνατὸν νά μὴ εὐρεθῆ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν μία τοιαύτη τερατώδης κακία. Οὕτω γάρ ἔλεγε διὰ τοὺς ἀρσενοκοίτας Σοδομίτας : **«Καταβάς σὺν ὄψομαι, εἰ κατὰ τὴν κραυγὴν αὐτῶν τὴν ἐρχομένην πρὸς με συντελοῦντας, εἰ δέ μή ἴνα γνῶ»** (Γενεσ. ΙΓ΄). Ὁ δὲ Ἅγιος Ἱερώνυμος λέγει, ὅτι διὰ μόνην τὴν ἁμαρτίαν αὐτὴν ἠργοπόρησεν εἰς τόσας χιλιάδας χρόνους, νά γένη ἄνθρωπος ὁ Υἱὸς τοῦ ΘΕΟΥ διὰ τοῦτο καί οἱ εὐσεβεῖς βασιλεῖς εἰς τόν Θεῖον τοῦτον νόμον ἀκολουθοῦντες, ἐθανάτωναν τοὺς ἀρσενοκοίτας. Καί ὁ μὲν Ἰουστινιανὸς κατὰ τὸν Ζωναρᾶν βιβλ. γ΄ καί ὁ Μέγας Θεοδοσίος, πρότερον ἐγύμνασαν τοὺς ἀθέους ἀρσενοκοίτας ἀπὸ ὅλα των τά ὑπάρχοντα, ἔπειτα τοὺς ἐπόμπευον, καί οὕτω τοὺς ἐδίδαν πικρὸν θάνατον. Ὁ δὲ Οὐαλεντιανὸς ἐνώπιον πάντων κατέκαιε τοὺς ἀρσενοκοίτας. Καί Λέων δὲ καί Κωνσταντῖνος οἱ Βασιλεῖς ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν νόμων (*τιτλ. κῆ. σελ. 128 τῆς βιβλ. Γιούρ. γραικορ.*) λέγουσι νά θανατώνονται μέ ζίφη οἱ ἀσελγεῖς, καί ὁ ποιῶν καί ὁ ὑπομένων. Ἐάν δέ ὁ ὑπομένων

ἦναι παρακάτω ἀπό τούς ΙΒ΄ χρόνους, νά συγχωρηῆται διά τό ἀνήλικον. Ὁ Νύσσης Γρηγόριος ἀναφέρων τά λόγια ὁποῦ εἶπεν ὁ Θεός περί τῶν Σοδόμων, τό κραυγή Σοδόμων κ. λπ. λέγει: « φρίξομεν οὖν ἀδελφοί, καί τρώμω συσχεθῶμεν, οὐ γάρ μικρός ὁ κίνδυνος, ὅτι ἡ ἁμαρτία αὕτη, λέγει ὁ Θεός, μεγάλη σφόδρα ». Ὁ Πλάτων εἶπεν, ὅτι ἡ παιδευαστία δέν εἶναι ἔργον ἀνθρώπινον, ἀλλά θηριῶδες τῶν τετραπόδων. Ἀγκαλά καί μήτε αὐτά τά τετράποδα τοιοῦτον παρά φύσιν ἔργον κάμνουσιν κ. λπ. ... »

Εἰς τήν αὐτήν κατηγορίαν κατατάσσονται καί ὅσοι ἄνδρες ἤ γυναῖκες συνέρχονται ἢ ἔχουν σχέσεις παρά φύσιν ἢ διαπράττουν πράξεις ἀνώμαλες. Ἀκόμη καί οἱ σύζυγοι μεταξύ των. Οἱ σχέσεις αὐτές τούς κατατάσσουν κάτω ἀπό τό ἐπίπεδον τῶν ζῶων διότι τά ζῶα ἄν καί στεροῦνται νοός, δέν διαπράττουν αὐτάς τάς ἀνωμαλίας, ἀλλά πρᾶττουν τό φυσιολογικόν. Τίς σιχαμερές αὐτές πράξεις τιμωροῦν ὄχι μόνον Ὁ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ἀλλά καί οἱ ἀνθρώπινοι νόμοι, διότι εἶναι ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΑ.

100) Μήπως ἔχω διαπράξει τό Θανάσιμον καί φρικτόν Ἀμαρτημα τῆς Αἱμομιξίας; Οἱ Αἱμομῖκται ἔχουν σαρκικές σχέσεις μετά τῶν συγγενῶν των παντός βαθμοῦ. Τόν αἱμομῖκτην ὁ Ἄποστολος Παῦλος τόν παρέδωσε εἰς τόν σατανᾶν (Α΄ Κορ. Ε΄, 5).

Περί τῶν Θανασίμων αὐτῶν Ἀμαρτημάτων οἱ Ἅγιοι καί Μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ ἔχουν καθορίσει ὅτι ἐάν κάποιος ἔχει διαπράξει αὐτές τίς σιχαμερές καί κτηνώδεις πράξεις καί ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος τόν φέρη εἰς εἰλικρινῆ μετάνοιαν καί ἐξομολογηθῆ, νά ἀπέχη τῶν Θείων καί Ἀχράντων Μυστηρίων ἀπό 10 ἕως 20 ἔτη, ἢ ἀκόμη καί 30, ἀναλόγως τῶν περιπτώσεων, καί εἰς πολύ σοβαρές περιπτώσεις νά κοινωνῆ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων εἰς τό τέλος τῆς ζωῆς του, ἐάν ἔχη μετανοήσει. Τά ἀνωτέρω Θανάσιμα Ἀμαρτήματα, ἀκόμη καί οἱ Ἀρχαῖοι Ἑλληνας τά ἐχαρακτήριζον ἀποτρόπαια, βδελυρά καί σιχαμερά καί ὅσους ἐπραττον αὐτά δέν τούς ἐπέτρεπον νά γίνονται « ἱερεῖς » τῶν εἰδωλολατρικῶν ναῶν τους, οὔτε νά ὑπηρετοῦν εἰς τούς βωμούς των, εἴτε ἦσαν ἄνδρες, εἴτε γυναῖκες.

101) Ἐχω συνεχῶς εἰς τήν σκέψιν μου τήν πανταχοῦ Παρου-

σίαν τοῦ ΘΕΟΥ ὅπως ὁ προφητάναξ Δαυΐδ καί οἱ Ἅγιοι διά νά μήν ἁμαρτάνω : « *προωρώμην τόν Κύριον ἐνώπιόν μου διά παντός, ὅτι ἐκ δεξιῶν μου ἐστίν, ἵνα μή σαλευθῶ* » (Ψαλμ. 1Ε', 8), ἢ σκέπτομαι καί ἐπιθυμῶ ἁμαρτωλές πράξεις καί ἀνώμαλες ἐπιθυμίες κεντριζόμενος ὑπό δαιμονίων ;

102) Μήπως συμμετέχω εἰς παρέες ἀσώτων καί διεφθαρμένων νέων ἢ γενικῶς συναναστρέφομαι ἀνθρώπους, ἄνδρες καί γυναῖκες, οἱ ὅποιοι εἶναι ἀνήθικοι, μέθυσοι, ναρκομανεῖς, πόρνοι, μοιχοί, ἀνώμαλοι, ἐγκληματίες, κλέπτες, ληστές καί πάσης διαφθορᾶς καί ἀσωτίας ἐργάτες καί δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ Διαβόλου καί γίνομαι ὁμοιος αὐτῶν ;

103) Μήπως ζηλεύω καί νοσταλγῶ νά ζήσω τήν ἁμαρτωλή ζωή τῆς ἀθέου καί διεφθαρμένης κοινωνίας ἢ ὁποῖα ζεῖ τήν ζωήν τοῦ ὑποκόσμου καί τῆς ζούγκλας καί ἢ ὁποῖα κατεβάζει τόν ἄνθρωπον κάτω ἀπό τό ἐπίπεδο τῶν ζώων καί τῶν κτηνῶν; Αὐτή ἢ ἐπιθυμία θά μέ καταστήσῃ νεκρό μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καί κάποια στιγμή θά βρεθῶ ἐκτός τῆς Ἱερᾶς Μάνδρας τοῦ Θεοῦ καί θά μέ κατασπαράξουν οἱ λύκοι.

104) Μήπως ἔχω κοιτάξει κρυφά νά ἰδῶ γυμνοῦς ἀνθρώπους ὅταν ξεντύνονται ἢ λούζονται κ.λ.π, ὡς ἡδονοβλεψίας ;

105) Δέχομαι νά συζοῦν τά παιδιά μου πρό τοῦ γάμου των; Μέ αὐτήν τήν ἀνοχήν μου εἶναι ὡσάν νά συμμετέχω ὁ ἴδιος ὁ γονέας εἰς τίς ἀνήθικες πράξεις τους. Εἰς τήν περίπτωσιν αὐτήν ἐπιβάλλεται ὁ Κανὼν τῆς ἀποχῆς ἐκ τῆς Θείας Κοινωνίας καί εἰς τούς γονεῖς καί εἰς τά παιδιά, μέχρι νά διορθωθοῦν καί νά μετανοήσουν ἀμφότεροι.

106) Ἄδιαφορῶ διά τήν πνευματικήν καί σωματικήν ἀνατροφήν τῶν παιδιῶν μου ἢ μάλιστα τά προωθῶ εἰς τήν ἁμαρτίαν καί τήν ἀσωτίαν μέ τήν συμπεριφοράν καί γενικῶς μέ τήν ζωήν μου, γενόμενος κακό παράδειγμα πρὸς αὐτά καί οὕτω καθίσταμαι ὑπεύθυνος διά τάς πράξεις τους ἐν ὄρα τῆς Κρίσεως ;

107) Μήπως ἔχω πάει εἰς μέντιουμ, μάγους, ἢ μάγισσες διά νά λύσω μάγια ἢ διά νά κάνω εἰς ἄλλους μάγια; Πιστεύω εἰς ἀστρολόγους καί χειρομάντεϊς ἢ ἔχω διαβάσει ἐγώ, ἢ μοῦ ἔχουν διαβάσει ἄλλοι τό φλυτζάνι τοῦ καφέ, ἢ ἔχω ρίξει, ἢ μοῦ ἔχουν ρίξει τά χαρτιά, ἢ συμβουλευόμαι καί ἐμπιστεύομαι τά δαιμο-

νικά ζώδια τῶν ἑφημερίδων καί περιοδικῶν καί τίς ψευδεῖς προβλέψεις των; Ὅλα τὰ ἀνωτέρω ἀποτελοῦν ἄρνησιν τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Βαπτίσματός μας καί ἀποχή ἐκ τῆς Θείας Κοινωνίας, ὅσο δέν τὰ ἀποστρέφομαι. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες διά τῶν Ἱερῶν Κανόνων ὀρίζουν ἀποχή ἀπό τήν Θείαν Κοινωνίαν τρία ἔτη ἤ καί δέκα ἔτη ἀναλόγως τῶν περιπτώσεων.

108) Μήπως πιστεύω εἰς τὰ ὄνειρα καί τὰ ἐξηγῶ διαβάζοντας ὄνειροκρίτες, κοροϊδεύοντας καί πλανώντας τόν ἑαυτόν μου καί τούς ἄλλους καί γελᾷ ὁ διάβολος μέ ἐμέ ; (Ἡ Ἁγία Γραφή λέγει: **«Μήν πιστεύετε εἰς τὰ ὄνειρα διότι πολλούς ἐπλάνησαν»**).

109) Ἔχω πηδήξει φωτιές, τούς λεγομένους « ΚΛΥΔΩΝΕΣ », τήν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου ; Ἡ ἔχω συμμετάσχει εἰς ἄλλα τοπικά ἔθιμα πού ἔχουν εἰδωλολατρικήν προέλευσιν καί εἶναι ἀντιχριστιανικά καί σατανικά, ὅπως **ἡ πυροβασία τῶν ἀναστενάρηδων**; Πρέπει νά γνωρίζωμεν, ὅτι δέν ἔχουν ἀπολύτως καμία σχέσιν μέ τήν Χριστιανικήν πίστιν, καί ὡς εἶναι πλέον διεθνῶς γνωστόν, ὅτι ἡ πυροβασία, δηλαδή οἱ ἀναστενάρηδες, ὑπῆρχον εἰς τούς εἰδωλολάτραις πρό Χριστοῦ, καί σήμερον ὑπάρχουν καί εἰς τούς Μωαμεθανούς ἤ Μουσουλμάνους καί εἰς τούς Ἰνδοῦιστές καί εἰς τούς Βουδιστές καί εἰς τούς Κομφουκιστές καί εἰς τούς Κινέζους καί εἰς τούς Ἰάπωνες καί εἰς τούς μαύρους τῆς Ἀφρικῆς καί εἰς ὄλους τούς Σατανιστάς καί τούς μετά Χριστόν εἰδωλολάτραις. Φωτογραφίες μέ αὐτά τὰ θέματα δημοσιεύουν κατὰ καιρούς οἱ ἑφημερίδες.

Τό ὅτι δέ, κρατοῦν αὐτοί οἱ « **δαίμονοπαρμένοι** » εἰκόνες καί βαδίζουν εἰς τὰ κάρβουνα, δέν ἀποδεικνύει τίποτε, ρίπτουν **« στάκτη στά μάτια »** τῶν ἀπλῶν, ὅπως καί οἱ μάγοι καί οἱ σατανισταί καί οἱ Ἑβραϊομασσῶνοι, ὅπου χρησιμοποιοῦν θεῖα καί ἱερά σύμβολα καί σκεύη, ὅπως εἰκόνες, σταυρούς, ἄμφια, δισκοπότηρα διά τίς μαγεῖες τους καί τούς σατανισμούς τους.

110) Μήπως πιστεύω εἰς δεισιδαμονίες, ποδαρικά, σκόρδα, πέταλα, στεφάνια, κ.λ.π. ἢ γενικῶς εἶμαι προληπτικός εἰς κάθε τι ; Αὐτό γίνεται ἀπό ἔλλειψιν πίστεως εἰς τόν Θεόν. Καί ὅση πίστις μᾶς λείπει πρός τόν Θεόν τήν δίδομεν εἰς τόν διάβολον, εἰς τίς δυσειδαμονίες καί εἰς τίς προλήψεις, ὁ διάβολος δέ, διά νά μᾶς ἔχη μαζί του, πραγματοποιεῖ τίς ἐπιθυμίες μας καί σιγά -

σιγά κυριαρχεῖ αὐτός εἰς τὴν ψυχὴν μας.

111) Φοράω τὸν Τίμιον Σταυρόν ἐπάνω μου ἢ μήπως χρησιμοποιοῦ γιὰ φυλαχτὰ κουφέτα, σκόρδα, πέταλα, κόκκαλο νυκτερίδος, δέρμα φιδιοῦ ἢ ἄλλα μαγικά καὶ σατανικά ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα δαίμονιζοῦν τοὺς ἀνθρώπους;

112) Μήπως πιστεύω εἰς τὴν τύχην καὶ ὄχι εἰς τὴν Πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ; Ἡ τύχη δέν εἶναι πρόσωπον. Οἱ εἰδωλόατραι ἐπίστευον εἰς τὴν τύχην καὶ ὅσοι εἶναι ψευδοχριστιανοὶ τοὺς μιμοῦνται. Μήπως εὐχομαί εἰς τοὺς συνανθρώπους μου, χωρὶς νά γνωρίζω τὴν σημασίαν, « Καλή τύχη » ἀντί τοῦ ὀρθοῦ « Καλή ἀποκατάσταση » ;

113) Μήπως ἔχω περιπέσει εἰς προλήψεις καὶ δυσειδαίμονιες διαφόρων εἰδῶν, οἱ ὁποῖες προέρχονται ἀπὸ μάγους καὶ μάγισσες καὶ ἀπὸ ἀνθρώπους καθοδηγούμενους ὑπὸ τοῦ σατανᾶ; Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ προσπαθοῦν νά συνδυάσουν Χριστιανισμό καὶ μαγεία ἢ Χριστό καὶ διάβολο.

114) Μήπως ξεματιάζω λέγοντας ἀπόκρυφες μυστικές λέξεις, τίς ὁποῖες πιστεύω ὅτι δέν πρέπει νά λέγω δυνατὰ εἰς ἄλλον, διότι μετὰ δέν θά « πιάνη » τό ξεμάτιασμα καὶ δέν λέγω προσευχές καθιερωμένες ὑπὸ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας;

115) Μήπως πιστεύω εἰς τὴν μετενσάρκωσιν ἢ εἰς τὴν μετεμψύχωσιν, τοῦ εἰδωλολατρικοῦ Βουδισμού, Ἰνδουϊσμοῦ, Κομφουκιανισμοῦ κ.λπ. εἰδωλολατρικῶν θρησκειῶν;

116) Ἐχω γίνει ἠθικός αὐτουργός φόνου, ἐκτρώσεως, κλοπῆς, διαλύσεως οἰκογενείας, ἢ ἔχω ὀδηγήσει νέους καὶ νέες εἰς σαρκικές ἀμαρτίες καὶ ἀσωτίες, πορνείες, μοιχεῖες κ.τ.λ.;

117) Μήπως ἐξαπατῶ τὸν σύζυγον ἢ τὴν σύζυγον συζώντας παρανόμως μέ ἄλλο ἢ ἄλλα πρόσωπα καὶ διαπράττω τό Θανάσιμον Ἀμάρτημα καὶ ἔγκλημα τῆς μοιχείας;

118) Μήπως ἐνῶ ἤμουν ὑπανδρευμένος καὶ εἰς διάστασιν καὶ δέν εἶχα πάρει ἀκόμη Διαζύγιον, ἐτέλεσα καὶ ἄλλον Γάμον, πολιτικόν ἢ θρησκευτικόν, ἐξαπατώντας τὴν νέαν σύζυγον ἢ τὸν νέον σύζυγον, τὸν ἱερέαν, τοὺς συγγενεῖς τῆς (ἢ τοῦ) συζύγου καὶ τοὺς ἀρμοδίους ὑπαλλήλους τῶν Ληξιαρχικῶν γραφείων, διὰ νά καταχωρήσουν τὴν παρανομίαν μου αὐτήν;

119) Μήπως ἐνῶ εἶχα κάνει πολιτικόν γάμον ἐντός ἢ ἐκτός Ἑλλάδος ἐτέλεσα ἄλλον Θρησκευτικόν χωρίς νά ἔχω διαλύσει τόν προηγούμενον πολιτικόν καί χωρίς νά ἔχω πάρει ἀκόμη διαζύγιον ;

120) Μήπως ἐχώρισα τήν (ἢ τόν) σύζυγόν μου ἀδίκως, διά τίς σαρκικές ὀρέξεις καί ἐπιθυμίες μου, τίς ὅποτες εἶχα μέ ἄλλο πρόσωπον;

Ἐκτός τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν τῶν ἀμαρτημάτων τά ὁποῖα συμπεριελάβαμεν εἰς τό παρόν φυλλάδιον ὑπάρχουν πλεῖστες ἄλλες οἱ ὅποτες παράγονται ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ἢ εἶναι διαφορετικές καί παρεμφερεῖς.

Εἰς τάς ἐπομένους σελίδας καταχωροῦμεν ἀφ' ἑνός μέν τίς Δέκα Ἐντολές, ὅπως ἔχουν εἰς τό πρωτότυπον καί ἀφετέρου τήν Ἀκολουθίαν τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως καί Μετανοίας, διά νά ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας πῶς τελεῖται κανονικῶς ἡ Ἱερά Ἐξομολόγησις ὑπό τοῦ Πνευματικοῦ καί τοῦ ἐξομολογουμένου.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

τοῦ

Ἄφρονος
Πλουσίου,

τοῦ

ὀποίου

οἱ δαίμονες

ἀρπάζουν

βιαίως

τήν ψυχήν.

ΑΙ ΔΕΚΑ ΕΝΤΟΛΑΙ

**ΑΙ ΔΟΘΕΙΣΑΙ ΩΣ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΓΡΑΠΤΟΣ ΝΟΜΟΣ
ΥΠΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΕΟΠΤΗΝ
ΚΑΙ ΠΡΟΦΗΤΗΝ ΜΩΨΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΟΡΟΣ ΣΙΝΑ.
(ΕΞΟΔ. Κ', 1 - 17).**

« 1. Καί ἐλάλησε Κύριος πάντας τούς λόγους τούτους λέγων :

ΠΡΩΤΗ ΕΝΤΟΛΗ:

« 2. Ἐγώ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου, ὅστις ἐξήγαγόν σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου καί ἐξ οἴκου δουλείας 3. οὐκ ἔσονταί σοι ἕτεροι θεοί πλην ἐμοῦ» .

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΝΤΟΛΗ:

« 4. Οὐ ποιήσεις σεαυτῷ εἰδωλον, οὐδέ παντός ὁμοίωμα ὅσα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω καί ὅσα ἐν τῇ γῆ κάτω καί ὅσα ἐν τοῖς ὕδασιν ὑποκάτω τῆς γῆς. 5. Οὐ προσκυνήσεις αὐτοῖς, οὐδέ μή λατρεύσης αὐτοῖς ἐγώ γάρ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου, Θεός ζηλωτής, ἀποδιδούς ἁμαρτίας πατέρων ἐπί τέκνα, ἕως τρίτης καί τετάρτης γενεᾶς τοῖς μισοῦσι με 6. ποιῶν ἔλεος εἰς χιλιάδας τοῖς ἀγαπῶσι με καί τοῖς φυλάσσουσι τά προστάγματά μου» .

ΤΡΙΤΗ ΕΝΤΟΛΗ:

« 7. Οὐ λήψει τό ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἐπί ματαίῳ, οὐ γάρ μή καθάριση Κύριος ὁ Θεός σου τόν λαμβάνοντα τό ὄνομα αὐτοῦ ἐπί ματαίῳ» .

ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΝΤΟΛΗ:

« 8. Μνήσθητι τήν ἡμέραν τῶν Σαββάτων ἀγιάζειν αὐτήν. 9. Ἐξ ἡμέρας ἔργῳ καί ποιήσεις πάντα τά ἔργα σου 10. τῇ δέ ἡμέρῃ τῇ ἐβδόμῃ Σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου οὐ ποιήσεις

ἐν αὐτῇ πᾶν ἔργον, σὺ καὶ ὁ υἱὸς σου καὶ ἡ θυγάτηρ σου ὁ παῖς σου καὶ ἡ παιδίσκη σου, ὁ βοῦς σου καὶ τὸ ὑποζύγιόν σου καὶ πᾶν κτήνος σου καὶ ὁ προσήλυτος ὁ παροικῶν ἐν σοί. 11. ἐν γὰρ ἕξ ἡμέραις ἐποίησε Κύριος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς καὶ κατέπαυσε τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ διὰ τοῦτο εὐλόγησε Κύριος τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην καὶ ἡγίασεν αὐτήν ».

ΠΕΜΠΤΗ ΕΝΤΟΛΗ:

« 12. Τίμα τὸν Πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένηται, καὶ ἵνα μακροχρόνιος γένη ἐπὶ γῆς τῆς ἀγαθῆς, ἧς Κύριος ὁ Θεός σου δίδωσί σοι ».

ΕΚΤΗ ΕΝΤΟΛΗ:

« 13. Οὐ μοιχεύσεις ».

ΕΒΔΟΜΗ ΕΝΤΟΛΗ:

« 14. Οὐ κλέψεις ».

ΟΓΔΩΗ ΕΝΤΟΛΗ:

« 15. Οὐ φονεύσεις ».

ΕΝΑΤΗ ΕΝΤΟΛΗ:

« 16. Οὐ ψευδομαρτυρήσεις κατὰ τοῦ πλησίον σου μαρτυρίαν ψευδῆ ».

ΔΕΚΑΤΗ ΕΝΤΟΛΗ:

« 17. Οὐκ ἐπιθυμήσεις τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον σου, οὐκ ἐπιθυμήσεις τὴν οἰκίαν τοῦ πλησίον σου, οὐδέ τὸν ἀγρόν αὐτοῦ, οὔτε τὸν παῖδα αὐτοῦ οὔτε τὴν παιδίσκην αὐτοῦ οὔτε τοῦ βοός αὐτοῦ, οὔτε τοῦ ὑποζυγίου αὐτοῦ οὔτε παντός κτήνους αὐτοῦ, οὔτε ὅσα τῷ πλησίον σου ἐστί ».

Ὁ διὰ τόν Χριστόν ἐσταυρωμένος μοναχός, ὁ ὁποῖος ὑπόκειται εἰς μαρτύρια ὑπὸ τῶν δαιμόνων, οἵτινες μέ τά διάφορα ψυχικά καί σωματικά πάθη προσπαθοῦν νά τόν θανατώσουν πνευματικῶς, ἐνῶ ὁ ἴδιος ἀγωνίζεται ζητῶν τήν βοήθειαν τοῦ Χριστοῦ, ὅστις παρίσταται καί τήν ἐνίσχυσιν τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων.

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΣΥΣΤΑΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

Ὁ ἱερεύς: **Ε**ὐλογητός ὁ Θεός ἡμῶν πάντοτε νῦν καί ἀεί καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Δόξα Σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι. Ἁγία Τριάς, ὁ Θεός ἡμῶν δόξα Σοι.

Βασιλεῦ Οὐράνιε, Παράκλητε, τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρών, καί τά πάντα πληρῶν, ὁ Θεσσαυρός τῶν ἀγαθῶν, καί ζωῆς χορηγός, ἐλθέ καί σκῆνωσον ἐν ἡμῖν, καί καθάρισον ἡμᾶς ἀπό πάσης κηλίδος, καί σῶσον, ἀγαθέ, τάς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ ἐξομολογούμενος: Ἁγιος ὁ Θεός, Ἁγιος Ἰσχυρός, Ἁγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς (**τρῖς**).

Δόξα Πατρί καί Υἱῷ καί Ἁγίῳ Πνεύματι, καί νῦν καί ἀεί καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τάς ἀνομίας ἡμῖν, Ἁγίε, ἐπίσκεψαι καί ἴασαι τάς ἀσθενείας ἡμῶν, ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός σου. Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον.

Δόξα Πατρί καί Υἱῷ καί Ἁγίῳ Πνεύματι, καί νῦν καί ἀεί καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιασθήτω τό ὄνομά σου. Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία σου. Γενηθήτω τό θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καί ἐπί τῆς γῆς. Τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον. Καί ἄφες ἡμῖν τά ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Καί μή εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλά ρῦσαι ἡμᾶς ἀπό τοῦ πονηροῦ.

Ὁ ἱερεύς: Ὅτι Σοῦ ἐστίν ἡ Βασιλεία... Ἀμήν.

Ὁ ἐξομολογούμενος: **Κ**ύριε ἐλέησον (12). **Δ**όξα Πα-

τρί καί Υἱῶ καί Ἄγιῳ Πνεύματι, καί νῦν καί αἰεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καί προσπέσωμεν τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ. Δεῦτε προσκυνήσωμεν καί προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ. Δεῦτε προσκυνήσωμεν καί προσπέσωμεν αὐτῷ Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ καί Θεῷ ἡμῶν.

Ὁ Πεντηκοστός Ψαλμός Ν' (50)

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τό μέγα ἔλεός Σου, καί κατὰ τό πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν Σου, ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου. Ἐπί πλεῖον πλῦνον με ἀπό τῆς ἀνομίας μου καί ἀπό τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τήν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω καί ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστι διὰ παντός. Σοί μόνῳ ἥμαρτον καί τό πονηρόν ἐνώπιόν Σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις Σου καί νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί σε. Ἴδού γάρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καί ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδού γάρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τά ἄδηλα καί τά κρύφια τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι. Ραντιεῖς με ὑσσώπῳ καί καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με καί ὑπέρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καί εὐφροσύνην, ἀγαλλιᾶσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τό πρόσωπόν Σου ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν μου καί πάσας τάς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καί πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μή ἀπορρίψης με ἀπό τοῦ προσώπου σου, καί τό πνεῦμα Σου τό ἅγιον μή ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τήν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου, καί πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τάς ὁδοὺς Σου καί ἀσεβεῖς ἐπὶ Σέ ἐπιστρέψουσι. Ῥῦσαί με ἐξ αἰμάτων, ὁ Θεός ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου, ἀγαλλιᾶσεται ἡ γλῶσσα μου τήν δικαιοσύνην Σου. Κύριε, τά χεῖλη μου ἀνοίξεις, καί τό στόμα μου ἀναγγελεῖ τήν αἴνεσίν σου. Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν ἔδωκα ἄν, ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καί τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ

εὐδοκία σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα, τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μύσχους.

Τροπάρια (ἀνάγνωσις μόνον).

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην σοι τὴν ἰκεσίαν, ὡς Δεσπότην, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποίθαμεν, μὴ ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῆς τῶν ἁνομιῶν ἡμῶν, ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν, ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν, σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς λαὸς σου, πάντες ἔργα χειρῶν σου, καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἄμην.

Τῆς εὐσπλαγγνίας τὴν πύλην ἀνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς σέ, μὴ ἀστοχήσωμεν, ῥυσθειήμεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων, σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν χριστιανῶν.

Κύριε ἐλέησον (40).

(Ὁ ἐξομολογούμενος ποιεῖ (3) μετανοίας ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀσπαζόμενος αὐτήν, κλίνων τὰ γόνατα καὶ ἄνω τὰς χεῖρας ἔχων, λέγει:)

Ἡμαρτον, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, συγχώρησόν μοι.

Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ καὶ ἀσώτῳ (τρὶς).

Πάτερ, Κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἐξομολογοῦμαί σοι πάντα τὰ κρυπτά καὶ φανερά τῆς καρδίας καὶ διανοίας μου, ἃ ἔπραξα ἕως τῆς σήμερον. Διό ἄφεςιν αἰτῶ παρά σοῦ τοῦ Δικαίου καὶ Εὐσπλάγχνου Κριτοῦ, καὶ χάριν τοῦ μηκέτι ἁμαρτάνειν, ἵνα λάβω τὴν συγχώρησιν

ΒΑΣΙΚΑΙ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ

ΔΙΑ ΝΑ ΠΑΡΩ ΑΝΤΙΔΩΡΟΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ ἢ ΟΤΑΝ ΕΥΡΙΣΚΩΜΑΙ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΙΚΙΑΝ ΜΟΥ ⁽¹⁾

1) Νά μήν ἔχω χάσει τήν Ὁρθόδοξον Ὁμολογίαν μου ἐκκλησιαζόμενος εἰς ναούς κακοδόξων, Σχισματικῶν καί Αἰρετικῶν, συνορτάζων μέ κακοδόξους ἢ συμπροσευχόμενος μετ' αὐτῶν, ἢ ἀρνηθεῖς καί ἀποκρύψας τήν ὀρθοδοξίαν μου ὅταν μέ ἐρωτοῦν τί πιστεύω, κ.λ.π.

2) Νά μήν ἔχω φάει φαγητό ἢ πιεῖ νερό μετά τίς 12⁰⁰ τά μεσάνυκτα. Νά ἔχουν περάσει τουλάχιστον (7) ὥρες ἀπό τότε πού ἔφαγα ἢ ἤπια κάτι καί μέχρι τήν στιγμή πού θά πάρω τό ἀντίδωρον ἢ τόν μικρόν Ἁγιασμόν. (Διά τήν περίπτωσιν πού θά κοινωνήσω τῶν Θείων καί Ἀχράντων Μυστηρίων ἢ θά πάρω Μεγάλον Ἁγιασμόν πρέπει νά ἔχουν περάσει (10) ὥρες,

Ἡ προετοιμασία διά τήν Θεϊάν Κοινωνίαν ἢ τόν Μεγάλον Ἁγιασμόν, ἐντός περιόδων Νηστείας, προαπαιτεῖ τήρησιν τῆς καθιερωμένης Νηστείας. Ἐκτός περιόδων Νηστείας προαπαιτεῖται νηστεία μιᾶς ἐβδομάδος τουλάχιστον, ἢ ὅσον χρόνον κατά περίπτωσιν ὀρίσει ὁ Πνευματικός.

Εἶναι εὐνόητον ὅτι εἰς ὅλες τίς περιπτώσεις Θεϊας Κοινωνίας καί Μεγάλου Ἁγιασμοῦ πρέπει νά προηγηθῇ

(2) Οἱ προϋποθέσεις αὐτές εἶναι ὑποχρεωτικόν νά τηροῦνται κάθε φορά ὅπου λαμβάνωμεν τό Ἀντίδωρον. Ἐάν ἔχουν διαπραχθῇ μεγάλα καί θανάσιμα Ἀμαρτήματα, θεωρεῖται ἀντονόητον ὅτι δέν πρέπει νά λαμβάνωμεν οὔτε Θεϊάν Κοινωνίαν, οὔτε Μεγάλον Ἁγιασμόν καί Ἀντίδωρον ἄνευ ἐξομολογήσεως καί καθορισμένης ἐντολῆς τοῦ Πνευματικοῦ.

προσωπική Ἐξομολόγησις καί συγκατάθεσις τοῦ Πνευματικοῦ διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸ Μυστήριον.

3) Νά μὴν ἔχω καπνίσει, δηλαδή, νά μὴν ἔχω λιβανίσει τὸν Σατανᾶ.

4) Νά μὴν ἔχω βλασφημήσει τὰ Θεῖα, νά μὴν ἔχω αἰσχρολογήσει ἢ βωμολογήσει ἀνθρώπους ἢ ὅ,τιδῆποτε ἄλλο, νά μὴν ἔχω στείλει εἰς τὸν διάβολον ἢ νά μὴν ἔχω εἰπῆ ἄλλες βαριές αἰσχρολογίες, οἱ ὁποῖες λέγονται ἀπὸ μὴ χριστιανούς, καί ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ ὑποκόσμου.

5) Νά μὴν ἔχω βάψει μέ μπογιές τὸ πρόσωπόν μου, τὰ νύχια μου κ.λ.π. (Αὐτὸ ἀφορᾷ τίς γυναῖκες).

6) Νά μὴν ἔχω μεθύσει τὴν προηγουμένην ἀπὸ πολυποσία καί πολυφαγία.

7) Νά μὴν ἔχω ξενυχτήσει εἰς νυκτερινὰ κέντρα, καί πάρτι, νά μὴν φορῶ σκουλαρίκια (ἄνδρες καί γυναῖκες) κ.λ.π.

8) Ἐάν εἶμαι γυναῖκα νά μὴν προσέρχωμαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν χωρὶς νά φορῶ μανδήλιον εἰς τὴν κεφαλὴν. Νά φορῶ σεμνά ἐνδύματα καί νά μὴν προσέρχωμαι μέ ξεγυμνωμένα χέρια καί πόδια καί ἀδιάντροπη συμπεριφορὰ. Νά μὴν βάζω ἀρώματα ἐπάνω μου, διότι, ἐνῶ μέ αὐτὰ δέν καλύπτονται οἱ ἁμαρτίες τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος, ἔτσι προβάλλεται περισσότερο ἢ ἁμαρτωλὴ ψυχικὴ κατάστασίς μου.

9) Οἱ σύζυγοι νά ἐγκρατευώμεθα καί νά σωφρονοῦμε ὅταν πρόκειται νά ἐκκλησιασθῶμεν καί γενικῶς ἄνδρες καί γυναῖκες νά εἶμεθα καθαροὶ ἀπὸ πάσης σαρκικῆς ἁμαρτίας.

10) Νά μὴν ὁμιλῶ κατὰ τὴν Ἱερὰν Ἀκολουθίαν ἢ τὴν ὥραν τῆς Θείας Λειτουργίας, διότι μέ τίς ἀργολογίες καί τὴν μὴ συναίσθησιν τῆς φρικτῆς στιγμῆς τῆς Θείας Λειτουργίας φεύγει ἀπὸ ἐμέ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ.

Ο ΤΕΛΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΩΡΑΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Συμβολική εικόν της ψυχής ή όποια μετά την έξοδό της εκ του σώματος, διέρχεται τά διάφορα έναέρια τελώνια, έξεταζομένη διά τάς πράξεις της, άναλόγως. Άπό αυτό δέ θά έξαρτηθῆ άν θά δυνηθῆ νά φθάσει εις τό φοβερόν Βῆμα του Χριστου.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ

Διά τούς προσερχομένους ἐκ Σχίσματος ἢ Αἵρέσεως
ἢ τούς ἔχοντας ἀπωλέσει τήν Ὁρθόδοξον Ὁμολογίαν των

ΠΙΣΤΕΥΩ εἰς **ΕΝΑ ΘΕΟΝ, ΠΑΤΕΡΑ, ΥΙΟΝ** καί **ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, ΤΡΙΑΔΑ** Ὁμοούσιον, Ἀδιείρητον καί Ἀχώριστον. Συνομολογῶ μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων, ὅτι Πιστεύω καί φρονῶ βεβαίως καί ἀναμφιβόλως εἰς ὅ,τι φρονεῖ καί πιστεύει ἡ **ΕΚΚΛΗΣΙΑ** τοῦ **ΧΡΙΣΤΟΥ**, καί ὅ,τι Καταδικάζει καί Ἀναθεματίζει ἡ **ΕΚΚΛΗΣΙΑ** τοῦ **ΧΡΙΣΤΟΥ** καί ἐγώ ὡσαύτως.

Ἡμεῖς τηροῦμεν καί κρατοῦμεν τά **ΟΡΘΟΔΟΞΑ ΔΟΓΜΑΤΑ** καί τάς **ΙΕΡΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ** τῆς **ΜΙΑΣ, ΑΓΙΑΣ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ, ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ** καί **ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ** τοῦ **ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ**. Τούς δέ Νεωτερίζοντας Καινοτόμους Οἰκουμενιστάς, Νεοημερολογίτας, Φλωρινικούς - Σεραφειμικούς, καθώς καί τούς συγχρόνους Νεοοικονομάχους, Ἐκκλησιολογούς, Τριαδομάχους, Χριστομάχους καί Θεολογούς, ὡς καί τούς Παπικούς, Προτεστάντας, Μονοφυσίτας, Νεστοριανούς καί πᾶσαν Αἵρεσιν τῆς **ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΠΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ ΚΑΙ ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΤΟΥ ΑΘΕΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ** Ἀναθεματίζομεν. **ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ.**

«Ἄπαντα τά παρά τήν Ἐκκλησιαστικήν Παράδοσιν καί Διδασκαλίαν καί ὑποτύπωσιν τῶν Ἁγίων, Ἀοιδίμων καί Θεοφόρων Πατέρων, καινοτομηθέντα καίπραχθέντα ἢ μετὰ τοῦτοπραχθησόμενα, **ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ**». (1)

Εἴ τις πᾶσαν Ἐκκλησιαστικήν παράδοσιν ἐγγραφον ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ, **ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ.**

ΥΠΟΣΧΟΜΑΙ εἰς τήν **ΠΑΝΑΓΙΑΝ ΤΡΙΑΔΑ**, τόν **ΕΝΑ ΘΕΟΝ** ὅτι θά διακρατήσω ἀπαραχάρακτον καί Ἀνόθευτον, μέ τήν χάριν τοῦ **ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ**, τήν Ἱεράν ταύτην Ὁρθόδοξον Ὁμολογίαν ἕως ἐσχάτης μου ἀναπνοῆς, πρεσβείαις τῆς Πανυπερευλογημένης Ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας καί πάντων τῶν Ἁγίων. Ἄμην.

(1) Ὅρος τῆς Ἁγ. Ζ' Οἰκ. Συνόδου. Συνοδικόν Κυριακῆς Ὁρθοδοξίας, Τριῶδιον, Κανόν Δ', Τόμος Ἐνώσεως, 920 μ.Χ., ἐπί Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, Πρακτικά Συνόδων, Β' τόμος, σελίς 606.

**ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ ΚΑΙ ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑΣ
ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΑΘΕΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ**

Τούς ἀνήκοντας καί συμμετέχοντας εἰς τὴν ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑΝ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΑΘΕΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ καί δεχομένους τὴν ΠΑΝΑΙΡΕΣΙΝ τῆς «Θεωρίας τῶν Κλάδων»: Παπικούς, Προτεστάντας, Μονοφυσίτας, Νεστοριανούς, καθὼς καί τούς λεγομένους «Ὁρθοδόξους Οἰκουμενιστάς» τῶν Πατριαρχείων Παλαιοῦ καί Νέου Ἡμερολογίου, τούς καί Ἰδρυτάς καί Μέλη τοῦ Αἰρετικοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.), καί ἐν γένει πάντα τὰ Αἰρετικά Δόγματα καί τὰς Θρησκείας τὰς κοινωνούσας μετ' αὐτῶν καί πᾶσαν Αἴρεσιν τῶν ἀποτελούντων τό συννοθύλευμα τῆς ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑΣ τοῦ ΑΘΕΟΥ καί ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ Ἄναθεματίζομεν.

ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ.

**Οἱ προσερχόμενοι ἐκ τῆς Ἄναφουείσης συγχρόνου
Αἰρέσεως τῆς Νεοεικονομαχίας, (1) ἐκτός τῆς
προηγουμένης Γενικῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας
νά λέγουν καί τὴν κάτωθι:**

**Εἰς τούς νεοφανεῖς καί συγχρόνους Αἰρετικούς
Νεοεικονομάχους, οἵτινες :**

1) Ἄρνοῦνται τὴν Συμβολικὴν εἰκόνισιν τοῦ ἀοράτου, ἀύλου, ἀσωμάτου, ἀσηματίστου ἀπεριγράπτου, μεταφυσικοῦ καί Πνευματικοῦ κόσμου, ἥτοι τῶν Θεοφανειῶν τοῦ Θεοῦ Πατρός καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, τῶν ψυχῶν, τῶν πονηρῶν πνευμάτων κ.λπ., καίτοι εἰκονίζονται ὡς μᾶς διδάσκει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων (2)

2) Ἄρνοῦνται νά προσκυνήσουν τὴν Ἱεράν καί Συμβολικὴν Εἰκόνα τῆς ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ, τὴν εἰκονίζουσαν τόν Ἄναρχον ΘΕΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ὡς Παλαιόν τῶν ἡμερῶν, τόν ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ ὡς ἐσαρκώθη καί τό ΠΑΝΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ὡς ἐφάνη ἐν εἶδει Περιστερᾶς, διακηρύσσοντες ὅτι εἶναι Αἴρεσις καί Εἰδωλολατρεία ἢ προσκύνησις Αὐτῆς·

3) Ἄρνοῦνται νά προσκυνήσουν τήν Ἱεράν Εἰκόνα τήν εἰκονίζουσαν τήν ἐκ Τάφου Σωματικήν Ἐνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, διακηρύσσοντες ὅτι εἶναι Αἰρετική, Ἀντιευαγγελική, Δυτικῆς προελεύσεως, φανταστική, διότι φρονοῦν ὅτι « *ἡ Σωματική Ἐνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἓνα ὑποθετικόν γεγονός* » καί δέχονται ὡς εἰκόνα Ἐναστάσεως τήν εἰς « Ἄδου Κάθοδον » ἐπειδή πιστεύουν ὅτι « *ἀνεστήθη ἡ ψυχή τοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ Ἄδου* »· (3)

4) Ἄρνοῦνται νά προσκυνήσουν τήν Εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἄνευ λουτροῦ καί Μαιῶν καί τοῦ βοσκοῦ ὡς διαβόλου, συνομιλοῦντος δῆθεν μετά τοῦ Δικαίου Ἰωσήφ, τά ὅποια ἔχουν ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΘΗ ὡς Αἰρετικά, ὑπό τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμένης Συνόδου, ὡς προερχόμενα ἀπό τά Ἀπόκρυφα εὐαγγέλια καί ὄχι ἀπό τό Ἱερόν Εὐαγγέλιον, διότι προσβάλλουν τήν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ καί τό Ἄειπάρθενον τῆς Θεοτόκου· (4)

5) Ἄρνοῦνται νά προσκυνήσουν τήν εἰκόνα τῆς Πεντηκοστῆς ὅπου εἰκονίζονται μόνον οἱ 12 Ἀπόστολοι, συμπεριλαμβανομένων τοῦ Ἀποστ. Μαθθία καί τῆς Θεοτόκου, ὅπως ἀναφέρεται εἰς τάς Πράξεις, (Πράξ. Α', 14, 26, Β', 1), καί ἄνευ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καί τῶν Εὐαγγελιστῶν Λουκᾶ καί Μάρκου οἱ ὅποιοι δέν εἶναι ἐκ τῶν 12 Ἀποστόλων·

6) Ἄρνοῦνται νά προσκυνήσουν τάς κλασσικάς εἰκόνας χαρακτηρίζοντες αὐτάς ὡς «*κακέκτυπα τοῦ Διαβόλου*», ἐνῶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ διά τῶν Ἁγίων οὐδέποτε ἔκανε διάκρισιν μεταξύ Κλασσικῆς καί Βυζαντινῆς τέχνης·

7) Διακηρύσσουν τό Αἰρετικόν, παρανοϊκόν καί φρενοβλαβές φρόνημα, ὅτι: «*ὁ Χριστός εἰς τήν Βυζαντινήν τεχντροπίαν παρουσιάζεται ὡς Θεάνθρωπος ἐνῶ εἰς τήν Κλασσικήν μόνον ὡς ἄνθρωπος* » (!), πιστεύοντες εἰς τήν πρωτάκουστον Αἴρεσιν ὅτι ἡ Βυζαντινή τέχνη δύναται νά εἰκονίζη καί τήν Θεϊκὴν φύσιν τοῦ Χριστοῦ καί οὕτω φρονοῦντες περιγραφτόν τό ἀπερίγραφτον (!) καθίστανται Βλάσφημοι κατὰ τοῦ ΘΕΟΥ καί συγχρόνως Βυζαντινολάτραι καί Εἰκονολάτραι· (5)

8) Διακηρύσσουν τό Αἰρετικόν, παράλογον καί παρανοϊκόν φρόνημα, ὅτι: «*ἡ Βυζαντινὴ τέχνη παρουσιάζει τό Δόγμα τῆς Θείας Ἐνσαρκώσεως εἰς τήν Θεοτόκον*», καθὼς καί «*τήν*

πνευματικήν ἀλλαγὴν ἢ ὁποῖα συντελεῖται εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ἁγίων», διότι ἡ Κλασσικὴ ἀδυνατεῖ νὰ τὰ εἰκονίση (!)· (6)

9) Διακηρύσσουν ὅτι, «Ἐκτός τῆς σαρκώσεως δέν ἐπιτρέπεται οὐδεμίᾳ εἰκόνισις». Καί ὅτι «ὁ ἀγιογράφος μεταδίδει σωτηρίαν μέσω τῆς ὕλης πού ἐπεξεργάζεται»·

10) Διακηρύσσουν ἐκτός τῶν ἄνωτέρω καί πολλές ἄλλας παρεμφερεῖς αἰρετικές, αἰσχράς καί φρενοβλαβεῖς θεωρίας περί τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, περί τοῦ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ καί περί τοῦ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ· (7)

Τῶν νεοφανῶν Αἰρετικῶν Νεοεικονομάχων, τῶν φρονούντων, πιστευόντων καί διακηρυσσόσων πάσας τὰς ἄνωτέρω Αἰρέσεις, καί ὅσας ἄλλας παρεμφερεῖς προέρχονται ἢ γενῶνται ἐξ' αὐτῶν,

ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ.

Σημειώσεις περί τῆς Νεοεικονομαχικῆς Αἰρέσεως :

(1) Οἱ Αἰρετικοὶ Νεοεικονομάχοι βάσει ὅλων τῶν φρενοβλαβῶν καί ἀντιφατικῶν φρονημάτων τῶν ἀπορρίπτουν καί καταστρέφουν τό 90% τῶν ἱερῶν εἰκόνων καί ὄχι μόνον μία ἢ δύο.

(2) Ἄρνούνται τὴν Συμβολικὴν εἰκόνα τῆς ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ, ἰσχυριζόμενοι ὅτι « δέν εἰκονίζεται πᾶν ὅ,τι δέν ἔχει ὕλικόν πρωτότυπον» καί ὅτι «εἰς τὴν εἰκόνα αὐτὴν, γίνεται προσπάθεια ἀπεικονίσεως τῆς Θεϊκῆς φύσεως». Δέχονται ὅμως τὴν εἰκόνα τῆς εἰς Ἄδου Καθόδου, τὰς εἰκόνας τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, τῶν ψυχῶν, τῶν πονηρῶν πνευμάτων, τῆς κολάσεως, κ.λπ., παρόλον ὅτι αἱ συγκεκριμέναι εἰκόνες περιγράφουν ὅσα ἀνήκουν εἰς τόν αὐλον μεταφυσικόν κόσμον καί δέν ἔχουν ὕλικόν πρωτότυπον. Δηλαδή ἀντιφάσκουν καί ἔρχονται εἰς σύγκρουσιν πρὸς τὴν θεωρίαν των, τὴν ὁποῖαν οἱ ἴδιοι καταρρίπτουν διότι εἰκονίζουν πρόσωπα καί πράγματα τὰ ὁποῖα δέν ἔχουν ὕλικόν πρωτότυπον. Τελικῶς εἰκονίζουν ἀθαιρέτως ὅσας αὐλους φύσεις αὐτοὶ θέλουν καί ὅσας δέν θέλουν τὰς ἀπορρίπτουν.

(3) Ἄρνούμενοι ὡς Ὁρθόδοξον εἰκόνα τὴν ἐκ Τάφου Σωματικὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, καί δεχόμενοι ὡς εἰκόνα Ἀναστάσεως τὴν εἰς Ἄδου Κάθοδον, εἶναι ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ : 1) Διότι εἶναι Θανάσιμος Αἴρεσις νὰ πιστεύεται ὅτι ἀνεστήθη ἡ

τεθεωμένη ψυχή του Χριστού εκ του Άδου, και όχι τό Θεοῦπόστατον Σῶμα Του εκ του Τάφου, ὡς μᾶς διδάσκει ἡ Ἐκκλησία διά του Ἁγίου Εὐαγγελίου καί τῶν Ἁγίων, διότι ἡ ψυχή του δέν εἶχε ἀποθάνει καί 2) Διότι ἔρχονται εἰς ἀντίθεσιν καί ἀντιφάσκουν μέ τό Αἰρετικόν φρόνημά τους, καθῶς ἰσχυρίζονται ὅτι δέν εἰκονίζονται πρόσωπα καί πράγματα του Ἄυλου Μεταφυσικοῦ κόσμου τά ὅποια δέν ἔχουν ὑλικόν πρωτότυπον, ἐνῶ εἰς τήν εἰς Ἄδου Κάθοδον εἰκονίζον τήν ψυχήν του Χριστοῦ ἐν σώματι, καθῶς καί τούς Ἁγίους Ἀγγέλους καί τάς ψυχάς τῶν Ἁγίων καί ἀμαρτωλῶν ἐν σώματι, τόν Ἄδην δεδεμένον, ὡς ὑλικόν τόπον μέ ὄρη, τά κλειθρα, τάς θύρας, τούς δαίμονας κ.λπ.

(4) Ο 79ος Ἱερὸς Κανὼν τῆς ΣΤ΄ Οἰκ. Συνόδου καταδικάζει καί ἀπαγορεύει νά εἰκονίζονται Μαῖες, λουτρό καί ὁ διάβολος ὡς βοσκὸς συνομιλῶν μετά του Δικαίου Ἰωσήφ εἰς τήν Γέννησιν του Χριστοῦ.

(5) Δι' αὐτοῦ πίπτουν εἰς δύο Αἰρέσεις. Πρώτον : Πιστεύουν ὅτι εἰκονίζεται ἡ Θεϊκὴ φύσις (!). Δεύτερον : Ἀποδίδουν ὑπερφυσικά καί ἀνυπάρκτους δυνάμεις εἰς τήν Βυζαντινὴν τέχνην, ὀδηγούμενοι ἀναγκαστικῶς οὕτω εἰς τήν Αἴρεσιν τῆς Βυζαντινολατρείας ἢ Εἰκονολατρείας.

(6) Τά ἀνωτέρω, τῆς προηγουμένης σημειώσεως (5) ἰσχύουν καί εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν, περί τῆς Θεοτόκου καί τῶν Ἁγίων. Δηλαδή κατ' αὐτοῦς ὅ,τι εἰκονίζεται εἰς τὴν βυζαντινὴν τέχνην μεταβάλλεται αὐτομάτως καί γίνεται ἅγιον. Ἦτοι, οἱ εἰδωλολάτραι, οἱ Αἰρετικοί, οἱ δήμιοι τῶν ἁγίων, οἱ δαίμονες κ.λπ., διότι μέ τὴν Βυζαντινὴν τέχνην οἱ ζωγράφοι καί ἀγιογράφοι δέν εἰκόνιζον, οὔτε εἰκονίζον μόνον ἁγίους.

(7) Περί του ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ καί του ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, αἰσχρολογοῦν : «... Πότε γεννήθηκε ὁ Πατήρ ὡς ἄνθρωπος; Ποία ἦτο ἡ μητέρα Του; Μέ ποῖον τρόπον ἔγινε ἡ σύλληψις του, ἢ ὅτι εἶχε γιὰ μητέρα του μία κοινὴ θνητὴ, καί ποία ἦτο ἡ σχέσις της μέ τὸν πατέρα του Πατρός; κ.λπ.», ἐπίσης ὑβρίζουν τό ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ὡς «πουλί» καί «πτηνόν» καί λέγουν : « Πῶς πῆρε τό Ἅγιον Πνεῦμα τὴν φύσην ἐνός πουλιοῦ, ἢ ποία ἦτο ἡ φύση τῆς μητέρας του περιστεριοῦ, ἢ ποῦ βρίσκεται σήμερα τό περιστέρι » καί ἄλλα τοιαῦτα ἀδηγῶν, αἰσχρά καί Αἰρετικά.

Οί προσερχόμενοι ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀίρέσεως τῶν συγχρόνων Τριαδομάχων, Χριστομάχων, Ἐκκλησιομάχων, ἤτοι ΘΕΟΜΑΧΩΝ, ἐκτός τῆς προηγουμένης Γενικῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας, νά λέγουν καί τήν κάτωθι :

Εἰς τούς νεοφανεῖς Αἰρετικούς, Τριαδομάχους, Χριστομάχους, Ἐκκλησιομάχους, ἤτοι Θεομάχους καί Νεοεκκλησιολόγους Οἰκουμενιστάς, οἵτινες :

1) ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ καί δέν πιστεύουν ὅτι τό ΠΡΟΣΩΠΟΝ τοῦ ΚΥΡΙΟΥ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ΑΝΑΡΧΟΝ καί ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΝ, ὅτι ὑπάρχει ΑΧΡΟΝΩΣ ἀπό ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ὡς Συνάναρχον, ὡς μᾶς διδάσκει ὁλόκληρος ἡ Θεόπνευστος Ἁγία Γραφή: **«ὁ ΘΕΟΣ ἔκτισε τά πάντα διά Ἰησοῦ Χριστοῦ»** (Ἐφεσ. Γ' 9), **«δι' οὗ καί τούς αἰῶνας ἐποίησεν»** (Ἐβρ. Α', 2), ἀλλά φρονοῦν καί λέγουν: **«ἡ πίστις ὅτι ὁ Χριστός εἶναι προαιώνιος εἶναι ἡ ρίζα τῆς Οἰκουμενιστικῆς Θεωρίας καί Αἰρέσεως», καί Διακηρύσσουν ὅτι, ὁ Χριστός ἔχει τήν ἀρχήν τῆς υπάρξεώς Του ἀπό Μητρός καί ἀπό Βηθλεέμ, γράφοντες ἐπί λέξει: «ὁ Χριστός μόνον ὡς Σχέδιον εἰς τήν Βουλήν τοῦ Θεοῦ εἶναι Προαιώνιος», ἐμφανίζοντες τόν Χριστόν ὡς κτίσμα καί δημιούργημα καί μάλιστα νεώτερον τοῦ Διαβόλου·**

2) ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ καί δέν πιστεύουν ὅτι τό **«γεννηθέντα πρό πάντων τῶν αἰώνων»**, τοῦ Δευτέρου ἄρθρου τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, ἀναφέρεται εἰς τόν Χριστόν, καί Διακηρύσσουν ὅτι **«ἀναφέρεται εἰς τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ καί ὄχι εἰς τόν Χριστόν»**, παρουσιάζοντες οὕτω τόν ΕΝΑ ΚΥΡΙΟΝ ὡς Δύο πρόσωπα, ὡς δῆθεν ΑΛΛΟΝ τόν Χριστόν καί ΑΛΛΟΝ τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, κηρύσσοντες οὕτω τήν Αἴρεσιν τοῦ Νεστοριανισμοῦ·

3) ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ καί δέν πιστεύουν ὅτι τό Πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι αὐτό τοῦτο τό Πρόσωπον τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ ΘΕΟΥ, καί Διακηρύσσουν ὅτι **«σφάλλουν δογματικά καί εἶναι αἰρετικοί ὅσοι τοποθετοῦν τόν Χριστόν εἰς τήν θέσιν τοῦ Ἀνάρχου Υἱοῦ καί Λόγου»** καί οὕτω δι' ὄλων τῶν ἀνωτέρω ἀναγκάζονται νά δεχθοῦν ὅτι εἰς τό Ἅγιον Ποτήριον δέν περιέχεται τό Θεοῦπόστατον Σῶμα καί Αἷμα ΧΡΙΣΤΟΥ τοῦ ΘΕΟΥ ἡμῶν·

4) ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ καί δέν πιστεύουν ὅτι τό Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ εἶναι ΕΝΑ, καί Διακηρύσσουν ὅτι εἶναι ΔΙΠΛΟ καί

ΔΙΑΦΟΡΟΠΟΙΗΜΕΝΟ, γράφοντες επί λέξει: «*Ἐάν ποῦμε πὼς ἓνα εἶναι τὸ Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ δεχόμεθα τὴν αἴρεσιν τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ*» κηρύσσοντες οὕτω τὸν Χριστὸν ΔΙΠΡΟΣΩΠΙΟΝ·

5) ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ καὶ δέν πιστεύουν ὅτι ἡ Θεϊκὴ Ὑπόστασις τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ ΘΕΟΥ εἶναι ΑΤΡΕΠΤΟΣ καὶ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΣ, καὶ Διακηρύσσουν ὅτι κατὰ τὴν Ἐνανθρώπισιν ἔπαθε ΤΡΟΠΗΝ καὶ ΑΛΛΟΙΩΣΙΝ, κατάγοντες οὕτω τὸν ΘΕΟΝ ΛΟΓΟΝ εἰς τάξιν κτίσματος μετατρέποντες οὕτω τὴν Τριάδα εἰς Δυάδα καὶ κηρύσσοντες ΤΡΕΠΤΗΝ καὶ ΑΛΛΟΙΩΤΗΝ τὴν ΑΓΙΑΝ ΤΡΙΑΔΑ καθιστάμενοι αὐτόχρομα ΘΕΟΜΑΧΟΙ·

6) ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ καὶ δέν πιστεύουν ὅτι ἡ Κεφαλή τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ΘΕΪΚΗ, καὶ Διακηρύσσουν ὅτι εἶναι ἀνθρωπίνη, ὡς νά μήν ἦτο Θεαρχικόν Πρόσωπον ὁ Χριστός ἀλλά ἀνθρώπινον, διότι πιστεύουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι τοῦ Χριστοῦ καὶ ὄχι τοῦ ΘΕΟΥ, ὡς νά μήν ἦτο ΘΕΟΣ ὁ Χριστός καὶ οὕτω μετατρέπουν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ Θεανθρώπινον ὀργανισμόν εἰς μόνον ἀνθρώπινον καὶ κατ' οὐσίαν ΑΘΕΟΝ·

7) ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ καὶ δέν πιστεύουν ὅτι ὁ ΥΙΟΣ καὶ ΛΟΓΟΣ τοῦ ΘΕΟΥ εἶναι ἡ Κεφαλή τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς μᾶς διδάσκει ὁ Ἄπ. Παῦλος (Κολασ. Α' 12-18), καὶ Διακηρύσσουν ἐπί λέξει ὅτι: «*Ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος δέν ὑπῆρξε ποτέ Κεφαλή καμμίας Ἐκκλησίας*»·

8) ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ καὶ δέν πιστεύουν ὅτι ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ΑΚΤΙΣΤΟΣ καὶ ΑΝΑΡΧΟΣ, καὶ Διακηρύσσουν ὅτι ἔχει χρονικὴν ἀρχὴν ὑπάρξεως, λέγοντες ἐπί λέξει: «*Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστός ΚΑΙ ΟΧΙ ὁ Ἄκτιστος καὶ Ἄναρχος Θεός Λόγος*», ὡς νά ἦτο ΑΛΛΟΣ ὁ ΘΕΟΣ ΛΟΓΟΣ καὶ ΑΛΛΟΣ ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ, ὡς νά μήν ἦτο ὁ Εἰς τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀλλά ἓνα ἄλλο νεοφανές, τέταρτον ἐξωαγιωτριαδικόν πρόσωπον·

9) ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ καὶ δέν πιστεύουν ὅτι ἡ ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ εἶναι ἡ Ἀνωτάτη καὶ Ὑπερτάτη Ἀρχή, Ἐξουσία, Διακυβέρνησις καὶ ΚΕΦΑΛΗ, ἡ ὁποία Ἐνώνει, Ἀγιάζει, Κυβερνᾷ, Διοικεῖ, Ἐξουσιάζει καὶ Σώζει τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ Διακηρύσσουν ἐπί λέξει: «*Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστός ΚΑΙ ΟΧΙ ἡ ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ*» ἢ «*Δέν θά ἀφήσῃ ὁ Χριστός τὴν Ἐκκλησίαν του νά περάσῃ στὰ χέρια τῆς ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ*» ἢ «*Βγάζουν τὸν*

Χριστόν από Κεφαλήν τῆς Ἐκκλησίας καί βάζουν τήν Ἁγίαν Τριάδα», ἐπιμένοντες οὕτω εἰς τήν Αἵρεσίν των νά ἐμφανίζουν τόν Χριστόν ὡς ἕνα ἄλλο ἐξωαγιοτριαδικόν, νεοφανές, τέταρτον καί δὴ ἐχθρικόν πρόσωπον·

10) ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ καί δέν πιστεύουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει τήν ἀρχήν τῆς ὑπάρξεώς της εἰς τήν ΤΑΥΤΟΥΡΓΙΑΝ τῆς Ἁγίας Τριάδος, καί Διακηρύσσουν ὅτι «*τήν Ἐκκλησία τήν οἰκοδόμησεν ὁ Χριστός ΚΑΙ ΟΧΙ ἡ Ἁγία Τριάς, καίτοι ἡ Ἁγία Τριάς Ταυτουργεῖ*», καθιστῶντες οὕτω ἀφ' ἑνός μὲν τήν Ἐκκλησίαν ξένην τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀφ' ἑτέρου δέ τόν Χριστόν χωριστήν πηγὴν ἐνεργείας, διαιροῦντες τήν Βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τήν Βασιλείαν τοῦ ΠΑΤΡΟΣ καί τοῦ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, ὡς νά μὴν ἦτο ΜΙΑ ΕΝΙΑΙΑ καί ΑΔΙΑΙΡΕΤΟΣ ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ τῆς ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ διαταράσσοντες οὕτω τὰς ἐνδοαγιοτριαδικὰς σχέσεις·

11) ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ ὡς «*Θεωρίαν τοῦ Διαβόλου*» καί δέν πιστεύουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ ΘΕΟΥ ὑπάρχει πρὸ τῆς κατὰ Σάρκα Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καί ΘΕΟΥ ἡμῶν, ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ὡς Ἐκκλησία Ἀγγέλων ἢ «*πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς*» (Ἐβρ. ΙΒ' 22-23), ὡς Ἐκκλησία Πρωτοπλάστων ἐν Ἐδέμ, ὡς Ἐκκλησία Δικαίων, Πατριαρχῶν καί Προφητῶν εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην, καί Διακηρύσσουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἄρχεται μετά Χριστόν, καίτοι ἡ προϋπαρξίς της μαρτυρεῖται πολλαχοῦ Ἀγιογραφικῶς, Ἀγιοπατερικῶς καί Ὑμνολογικῶς·

12) ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ καί δέν πιστεύουν ὅτι ἡ Θριαμβεύουσα Ἐκκλησία ἐν οὐρανοῖς καί ἡ Στρατευομένη ἐπὶ γῆς, ἀποτελοῦν ἓνα καί ἓνιαῖον Σῶμα ὑπὸ ΜΙΑΝ Κεφαλήν, Χριστόν τόν Ἀληθινόν ΘΕΟΝ ἡμῶν, καί Διακηρύσσουν διηρημένην τήν ΜΙΑΝ Ἐκκλησίαν, μέ ΑΛΛΗΝ Κεφαλήν ἐν Οὐρανοῖς καί ΑΛΛΗΝ ἐπὶ γῆς·

Τῶν νεοφανῶν Αἰρετικῶν Οἰκουμενιστῶν, Τριαδομάχων, Χριστομάχων, Ἐκκλησιομάχων, ἤτοι ΘΕΟΜΑΧΩΝ, τῶν φρονούντων, πιστευόντων καί διακηρυσσόντων πάσας τὰς ἀνωτέρω Ἀντιχρίστους, Οἰκουμενιστικὰς Αἰρέσεις των, καί ὅσας ἄλλας παρεμφερεῖς ἔχουν δημοσιεύσει, καί ὅσας παράγονται ἢ γενῶνται ἐξ αὐτῶν, δι' ὧν καθίστανται ἀλλόθρησκοι καί μὴ Χριστιανοί, κατὰ τήν Διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων καί Θεοφόρων Πατέρων,

ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ.

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

Ἡ Προσευχή εἶναι ἡ τροφή τῆς ψυχῆς, ὅπως μᾶς λέγει Χριστός: *«Ὁὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπὶ παντὶ ῥήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ»* (Ματθ. Δ' 4).

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς διδάσκει: *«Ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε, ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε, τοῦτο γάρ θέλημα Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἰς ὑμᾶς.»* (Α' Θεσ. Ε', 18).

Καί ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος λέγει: *«Ἄρτος Ἀγγέλων ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ᾧ αἱ ψυχαὶ τρέφονται Θεὸν πεινῶσαι.»*

«Μνημονευτέον μᾶλλον τοῦ ὀνόματος τοῦ ΘΕΟΥ ἢ ἀναπνευστέον»

«Εὐκτέον μᾶλλον ἢ ἀναπνευστέον»

Ἡ Νοερά καὶ Ἀδιόλειπτος Προσευχή τῶν Ἁγίων ἡ ὁποία πρέπει νά λέγεται καθημερινῶς ἀπό κάθε Χριστιανόν, εἶναι ἡ κάτωθι :

« **Κ**ύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με τόν ἁμαρτωλόν»

« **Υ**περαγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς »

Χριστιανέ : « **Τ**ῷ ὀνόματι Ἰησοῦ μάστιζε πολεμίους »

Ἀπόστολος Παῦλος : « **Ἴ**να ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψη ἐπουρανίων καί ἐπιγείων καί καταχθονίων καί πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἰς δόξαν Θεοῦ πατρὸς » (Φιλιπ. Β', 10 - 11).

ΠΤΗΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΜΑΣ ΚΟΣΜΟΥ Ή ΤΑ ΠΑΘΗ ΜΑΣ ΜΕ ΑΡΧΗΓΩΝ ΤΟΥΣ ΤΟΝ ΔΙΑΒΟΛΟΝ

« Όταν άφήνομε νά εισέλθουν τά πάθη μέσα μας, τότε μέσ έγκαταλείπει ή Χάρις του Θεού και φεύγει τό Άγιον Πνεύμα ». Κατάστασις τής καρδιάς του ανθρώπου. Παραχωρεί εις τό νά ψυχρανθή ό ζήλος του και άρχεται πάλιν νά αγαπή τόν κόσμον.

« Άνθρωπος εν τιμή ων ού σήνκει παρασυμβλήθη τοίς κτήνεσι τοίς άνοήτοις και όμοίοθη αυτοίς » (Ψαλμ. ΜΗ΄ 13, 21). Κατάστασις τής καρδιάς του ανθρώπου, όστις, μετά τήν διόρθωσίν του, πάλιν θεληματικώς άμαρτάνει, νικώμενος υπό τών Παθών.

ΤΟ ΕΚΟΤΕ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ. « Άνθρώπινος νους άποστίας τής του ΘΕΟΥ θεωρίας καθίσταται ΛΑΙΜΟΝΙΩΔΗΣ ή ΚΤΗΝΩΔΗΣ ». Άπεικόνημα τής έσωτερικής καταστάσεως του άμαρτωλού, όστις άφίνει τήν καρδίαν του νά κυριεύηται υπό του διαβόλου.

« Ο διαβόλος ός λέον ώρνώμενος περιπατεί ζητών τίνα καταπή » (Α΄ Πέτρου Ε΄, 8). Ό άνθρωπος παλαίει με τάς άμαρτίας. Ό Διάβολος όφει ός Δέων ώρνώμενος ζητεί τι νά καταπή.

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΕΝ ΩΡΑ ΦΑΓΗΤΟΥ

Η
Π
Ρ
Ο
Σ
Ε
Υ
Χ
Η

Τ
Η
Σ
Τ
Ρ
Α
Π
Ε
Ζ
Η
Σ

Τ Η Ν Μ Ε Σ Η Μ Β Ρ Ι Α Ν

ΠΡΟ ΤΟΥ ΓΕΥΜΑΤΟΣ ἐρχόμενοι εἰς τὴν Τράπεζαν λέγομεν :

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς Ἅγιασθήτω τό ὄνομά Σου· ἐλθέτω ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ Σου· γενηθήτω τό Θέλημά Σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καί ἐπί τῆς γῆς· τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον· καί ἄφες ἡμῖν τά ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καί μή εἰσενέγκης ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλά ῥύσαι ἡμᾶς ἀπό τοῦ πονηροῦ.

Δόξα Πατρί καί Υἱῷ καί Ἁγίῳ Πνεύματι. Καί νῦν, καί αἰεὶ, καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Κύριε ἐλέησον· Κύριε ἐλέησον· Κύριε ἐλέησον.

Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον Πάτερ, (ἢ Δέσποτα).

Καί εὐλογεῖ ὁ Ἱερεύς, (ἢ ὁ Ἀρχιερεύς), τὴν τράπεζαν λέγων :

Χριστέ ὁ Θεός, εὐλόγησον τὴν βρῶσιν καί τὴν πόσιν τῶν δούλων σου, ὅτι Ἅγιος εἶ, πάντοτε· νῦν, καί αἰεὶ, καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Καί ἡμεῖς· Ἀμήν.

ἢ ἀπόντος τοῦ Ἱερέως, (ἢ τοῦ Ἀρχιερέως), λέγομεν·

Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΓΕΥΜΑ λέγομεν τὴν κάτωθι εὐχαριστίαν :

Εὐχαριστοῦμεν Σοι, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ὅτι ἐνέπλησας ἡμᾶς τῶν ἐπιγιγίων Σου ἀγαθῶν, μὴ στερήσης ἡμᾶς καί τῆς ἐπουρανίου Σου Βασιλείας, ἀλλ' ὡς ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν Σου παρεγένου Σωτήρ, τὴν εἰρήνην διδούς αὐτοῖς, ἐλθέ καί μεθ' ἡμῶν, καί σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρί καί Υἱῷ καί Ἁγίῳ Πνεύματι. Καί νῦν, καί αἰεὶ, καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Κύριε ἐλέησον· Κύριε ἐλέησον· Κύριε ἐλέησον.

Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον Πάτερ, (ἢ Δέσποτα).

Ἀπόλυσις ὑπὸ τοῦ Ἱερέως, (ἢ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως), ἢ ἀπόντος αὐτοῦ, λέγομεν·

Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τ Ο Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

ΠΡΟ ΤΟΥ ΔΕΙΠΝΟΥ ἐρχόμενοι εἰς τὴν Τράπεζαν λέγομεν :

Φάγονται πένητες καὶ ἐμπλησθήσονται· καὶ αἰνέσουσι Κύριον οἱ ἐκζητοῦντες αὐτόν· ζήσονται αἱ καρδίαι αὐτῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος. Ἀμήν.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι. Καὶ νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Κύριε ἐλέησον· **Κ**ύριε ἐλέησον· **Κ**ύριε ἐλέησον.

Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον Πάτερ, (ἢ **Δέσποτα**).

Καὶ εὐλογεῖ ὁ Ἱερεὺς, (ἢ ὁ Ἀρχιερεὺς), τὴν τράπεζαν λέγων·

Χριστέ ὁ Θεός, εὐλόγησον τὴν βρῶσιν καὶ τὴν πόσιν τῶν δούλων σου, ὅτι Ἅγιος εἶ, πάντοτε· νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Καὶ ἡμεῖς· Ἀμήν.

ἢ ἀπόντος τοῦ Ἱερέως, (ἢ τοῦ Ἀρχιερέως), λέγομεν·

Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΔΕΙΠΝΟ λέγομεν τὴν κάτωθι εὐχὴν :

Εὐφρανας ἡμᾶς, Κύριε, ἐν τοῖς ποιήμασί σου, καὶ ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν σου ἠγαλλιασάμεθα. Ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τό φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε· ἔδωκας εὐφροσύνην εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν. Ἀπὸ καρποῦ σίτου, οἴνου καὶ ἐλαίου αὐτῶν ἐνεπλήσθημεν. Ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τῷ αὐτῷ κοιμηθησόμεθα καὶ ὑπνώσωμεν· ὅτι σύ, Κύριε, κατὰ μόνας ἐπ' ἐλπίδι κατώκησας ἡμᾶς.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι. Καὶ νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Κύριε ἐλέησον· **Κ**ύριε ἐλέησον· **Κ**ύριε ἐλέησον.

Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον Πάτερ, (ἡ Δέσποτα).

Ἀπόλυσις ὑπὸ τοῦ Ἱερέως, (ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως), ἡ ἀπόντος αὐτοῦ, λέγομεν·

Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἐν ἡμέρᾳ νηστείας, (Δευτέρα), Τετάρτη, Παρασκευὴ καὶ εἰς ἡμέρας ὅπου δὲν καταλύομεν ἔλαιον καὶ οἶνον, μετὰ τὸ Δεῖπνον λέγομεν τὴν μεσημβρινὴν εὐχὴν « Εὐχαριστοῦμεν Σοι, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅτι ἐνέπλησας ἡμᾶς... ».

Κατὰ τὴν Διακαινήσιμον Ἑβδομάδα λέγομεν τὸ « Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν... » (τρίς) καὶ τὸ « Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι... ». Μετὰ τὸ Γεῦμα καὶ μετὰ τὸ Δεῖπνο, ψάλλομεν τρίς τὸ « Χριστὸς Ἀνέστη » καὶ τὸ « Ὁ Ἄγγελος ἐβόα... Φωτίζου, φωτίζου ἡ Νέα Ἱερουσαλήμ... »

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς Ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, μέχρι τῆς Ἀποδόσεως, πρὶν τὸ Γεῦμα καὶ τὸ Δεῖπνο λέγομεν μία φορά τὸ « Χριστὸς Ἀνέστη » καὶ τὰς προαναφερομένας καθημερινὰς εὐχὰς.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ : Ἐκτὸς αὐτῶν τῶν προκαθορισμένων εὐχῶν τῆς Τραπέζης, ὅποιαδήποτε ἄλλη ὥρα καθήσωμεν εἰς Τράπεζαν ἢ φάγωμεν ἢ πῖωμεν κάτι, ὀφείλωμεν νὰ κάμνωμεν τὸν Σταυρόν μας τρεῖς φορές καὶ νὰ εὐλογήσωμεν καὶ πάλιν τὴν Τράπεζαν καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ εἰς τὸ τέλος αὐτῆς, λέγοντες τὸ : Δόξα... **Κ**αὶ νῦν... **Κ**ύριε ἐλέησον (τρίς) καὶ τὸ **Δ**ι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν κ.λπ.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

1)	Εικών «Άγιας Τριάδος και Ἄμαρτωλῶν Σωτηρία».....1	
2)	Εικόνα «Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ Τάφου» 2	
3)	Πρόλογος Δ' Ἐκδόσεως «ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ»3	
4)	Πρόλογος Γ' Ἐκδόσεως «ΒΟΗΘΗΜΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ» ..6	
5)	Εικόνα μέ Σκηνές ἀπό τήν Ἱεράν Ἐξομολόγησιν.....8	
6)	Προετοιμασία διά τό Μυστήριον τῆς Ἐξομολογήσεως ... 9	
7)	Βοήθημα διά τήν προετοιμασίαν τῆς Ἐξομολογήσεως .. 11	
8)	Εικόνα «Ἡ στιγμή τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως».....13	
9)	Εικόνα «Ἡ Σταύρωσις τοῦ Χριστοῦ» 14	
10)	Σκέψεις ἀναγκαῖαι διά τήν καταγραφὴν τῶν ἁμαρτιῶν .15	
11)	Ἡ Καταχώρησις τῶν Κυριωτέρων Προσωπικῶν Ἄμαρτημάτων καί ἡ Ἐναρξίς τῆς Καταγραφῆς Αὐτῶν..... 15	
12)	Εικόνα « Ὁ θάνατος τοῦ ἄφρονος πλουσίου»..... 37	
13)	ΑΙ ΔΕΚΑ ΕΝΤΟΛΑΙ (ὑπό τοῦ ΘΕΟΥ ἐν Σινᾶ)..... 38	
14)	Εικόνα « Ὁ ἐσταυρωμένος μοναχός »..... 40	
15)	Ἡ Ἀκολουθία τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἐξομολογήσεως..... 41	
16)	Εικόνα«Οἱ δύο δρόμοι τῆς ζωῆς» 44	
17)	Βασικάί προϋποθέσεις διά νά πάρωμεν Ἀντίδωρον..... 45	
18)	Εικόνα « Πνευματική Ἀκτινογραφία τῆς καρδιᾶς ».... 47	
19)	Εικόνα « Ὁ Τελωνισμός τῶν ψυχῶν μετά θάνατον »..... 48	
20)	Ἡ Ὁρθόδοξος Ὁμολογία Πίστεως 49	
21)	Ὀλίγα τινά περί προσευχῆς..... 57	
22)	Εικόνα « Ὁ Ψυχικός καί Πνευματικός Καθρέπτης τῆς καρδιᾶς τοῦ ἀνθρώπου »..... 58	
23)	Εὐχαί τῆς Τραπέζης ἐν ὥρα φαγητοῦ 60	
24)	Περιεχόμενα..... 64	

ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ

Ἀνωτέρω εἰκονίζεται ἡ Κρίσις τῶν ψυχῶν καὶ ἡ μετάθεσις αὐτῶν ἀναλόγως τῶν πεπραγμένων τῶν εἰς τὴν Αἰώνιον ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ τῶν Οὐρανῶν ἢ εἰς τὴν Αἰώνιον Κόλασιν.

ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ὁ θάνατος τοῦ ἀνθρώπου: Ὁ χωρισμός τῆς ψυχῆς καί τὰ διάφορα τελῶνε ια ἀπὸ τὰ ὅποια διέρχεται ἐξεταζόμενος διὰ τὰς πράξεις του.